

“การเป็นอยู่ในมลายู” และ “มนุษย์คนแรกของโลก”*

พระยาสมันตรัฐบุรินทร์

บทความจากตู้หนังสือฉบับนี้ประกอบด้วยบทความ 2 เรื่อง เรื่องหนึ่งคือ คำปาฐกถา “การเป็นอยู่ในมลายู” เรื่องที่สองคือ “มนุษย์คนแรกของโลก” ของอำมาตย์เอกพระยาสมันตรัฐบุรินทร์ (พ.ศ. 2414-2506) ชื่อเดิม ตูย บินอับดุลลาห์ บุตรคนที่ 12 ของหลวงโกษาอิศihak (เกิด บินอับดุลลาห์) และนางเลียบ บินอับดุลลาห์

ในวัยเยาว์ พระยาสมันตรัฐบุรินทร์ได้เข้าศึกษาเล่าเรียนหนังสือไทย ณ สำนักศึกษาวัดบางลำภูล่าง (วัดเศวตฉัตร) ธนบุรี จนอ่านออกเขียนได้ ต่อจากนั้นได้ศึกษาภาษามลายูและการอบรมทางลัทธิศาสนาที่บ้านสืบประเพณีของบิดาซึ่งรับราชการอยู่ในตำแหน่งกรมท่า ล่ามมลายู ทำหน้าที่ติดต่อกับชาวต่างประเทศผู้มาทำการค้าขายกับกรุงสยาม จึงเป็นที่รู้จักคุ้นเคยกับบรรดาเจ้าประเทศราช มหาราชาและสุลต่านทางมลายูเป็นอย่างดี ต่อมาพญาเมืองเปอรลิตได้ออกปากขออุปการะเลี้ยงดูพระยาสมันตรัฐบุรินทร์ซึ่งขณะนั้นอายุ 8 ขวบ เพราะเห็นว่ามิบุคลิกคล่องแคล่ว เฉลียวฉลาด หลวงโกษาอิศihakไม่ขัดข้อง พระยาสมันตรัฐบุรินทร์จึงไปอยู่กับพญาเมืองเปอรลิตจนเข้าวัยหนุ่ม และได้ขอตัวกลับมายังกรุงเทพฯ เมื่อพญาเปอรลิตสิ้นบุญแล้ว

พระยาสมันตรัฐบุรินทร์เข้ารับราชการครั้งแรกในตำแหน่งล่ามมลายู สังกัดกระทรวงกลาโหม เมื่ออายุ 18 ปี และได้เลื่อนตำแหน่งเป็นล่ามมลายูมณฑลปัตตานีเมื่อ พ.ศ. 2439 เป็นนายอำเภอเบตง (พ.ศ. 2441) ปลัดเมืองสตูล (พ.ศ. 2455) และผู้ว่าราชการจังหวัดสตูลในปี 2457

* คัดจาก *ประวัติและเรื่องน่ารู้ของพระยาสมันตรัฐบุรินทร์* หนังสือแจกในงานพระราชทานขอขมาศพ อำมาตย์เอกพระยาสมันตรัฐบุรินทร์ ทอ. ทช. ภปร. 2 ณ สุสานอิสลาม อำเภอเมือง จังหวัดสตูล วันที่ 26 ตุลาคม 2506 หน้า 74-108. พระนคร: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น 2507.

ต่อมา พ.ศ. 2476 ได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนแรกของจังหวัดสตูล ได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นคณะรัฐมนตรีในรัฐบาลของพลเอกพระยาพลพลพยุหเสนา พ.ศ. 2478 เมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ พ.ศ. 2480 พระยาสมันตรัฐบุรินทร์ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี สังกัดราชการ กระทรวงมหาดไทย และได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาในปี 2491

พระยาสมันตรัฐบุรินทร์เป็นนักปกครองที่ดี เอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของราษฎร ส่งเสริมให้ประกอบอาชีพ ทำนา ทำสวน ทำการประมง ส่งเสริมการปลูกกาแฟ พริกไทย ขุดบ่อเลี้ยงปลา เลี้ยงไก่ เป็นข้าราชการตัวอย่างที่ทำการตรวจราชการที่ดี และเป็นแบบอย่างที่ยึดถือมาจนถึงปัจจุบัน

ในด้านการศึกษา ได้ขยายโรงเรียนประถมศึกษาไปตำบลต่าง ๆ เร่งจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เล็งเห็นโรงเรียนควรมีเนื้อที่มาก จะสะดวกในการเรียนการสอนการเกษตร แก้ไขความเชื่อผิดที่ว่าชายหญิงเรียนร่วมกันจะเป็นบาป เป็นบิดาการประถมศึกษาเมืองสตูล

ในด้านคมนาคม สร้างถนนสายสำคัญ ถนนสายเกาะนก สายฉลุง สายบ้านท่าจีน บ้านเกตรี อำเภอละงู ถึงอำเภอกงหรา

นอกจากนั้นยังดำเนินการตั้งศาลาประชาคม ยุติธรรมขึ้นมาเป็นครั้งแรก เมื่อเห็นว่ามุสลิมมีปัญหาเรื่องมรดกทรัพย์สิน

คำปาฐกถา “เรื่องความเป็นอยู่ในมลายู”

ท่านผู้ฟังทั้งหลาย

ข้าพเจ้ามาพูดกับท่านในวันนี้ ก็เพื่อจะเล่าความเป็นอยู่ในมลายูซึ่งได้ติดต่อดินแดนตอนภาคใต้ของประเทศของเรา ตั้งแต่สมัยอดีตและ

ปัจจุบันให้ท่านฟังเพื่อสดับสติปัญญา เป็นความรู้แก่ท่านผู้ที่จะได้ไปเที่ยวในแหลมมลายูนี้ แต่ข้าพเจ้าจะขอพูดแบ่งออกเป็นตอน ๆ เพื่อที่จะให้ท่านผู้ฟัง ทั้งหลายได้เข้าใจงายดียิ่งขึ้น ในต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอพูดความเบื้องต้นของแหลมนี้ให้ท่านทราบเสียก่อน และในตอนต่อไปจะได้พูดเป็นจังหวัด ๆ ไป

ความเบื้องต้น

การเรื่องเมืองมลายูนี้ ข้าพเจ้าได้รวบรวมมาในหนังสือมลายูเก่า ๆ รวมมากเล่มด้วยกัน ได้ความปรากฏว่า เมื่อ พ.ศ. 734 (ค.ศ. 191) แหลมมลายูนี้ยังไม่เป็นบ้านเมือง จำพวกคนที่มีบนแหลมนี้มีอยู่ 4 จำพวก

จำพวกที่ 1 เรียกว่า กะลาตี จำพวกนี้มีผิวเนื้อดำ ตาโปนขาว ผมหยิก ร่างกายสูง ไบหน้าบาน ๆ ฟันแหลม ชอบกินเนื้อสัตว์และเนื้อคน มีนิสัยดุร้ายมาก ซึ่งไทยเราเรียกว่ายักษ์

จำพวกที่ 2 เรียกว่า ซาไก ผมหยิกดำ ตาโปนขาว ริมฝีปากหนา จำพวกนี้ไม่ดุร้าย อยู่แห่งใด ชุมนุ่กันเป็นหมู่ ทำพะเพิงเป็นที่อาศัย

จำพวกที่ 3 เรียกว่า เขียมัง คล้ายกันกับพวกซาไก แต่พวกนี้ชอบอยู่บนภูเขาสูง ๆ

จำพวกที่ 4 เรียกว่า โอริงลาโวด (ชวหน้า) อาศัยตามเกาะและชายทะเล มีเรือเป็นพาหนะ เที่ยวเร่ร่อนไม่อยู่เป็นที่

ในสี่จำพวกนี้เป็นพวกคนเถื่อน โดยธรรมชาติเดิมแหลมมลายูสมัยนั้นเรียกว่า "สะการามาเซ็น" สะการา แปลว่า ทะเล มาเซ็น แปลว่า ทะเลเค็ม

ต่อมามีเจ้าชายองค์หนึ่งเป็นชาวฮินดูสถาน ได้มาปกครองยะวา ใช้ภาษาสันสกฤต

“... ต่อมา มีเจ้าชายองค์หนึ่งเป็นชาวอินดูสถาน ได้มาปกครองยะวา ใช้ภาษาสันสกฤต และนับถือศาสนาอินดู โดยเจ้าอินดูสถานองค์หนึ่งได้นำเข้ามาในประเทศยะวา และแพร่หลายออกไปมาก จนเป็นเหตุให้ชาวยะวาทั้งหลายถือธรรมเนียมแบบอินดู โดยพวกเขาได้แตกแยกกัน ยกครอบครัวข้ามฟากมาอยู่ตามเกาะและแผ่นดินต่าง ๆ แถวฝั่งสะการามาเซ็นมากขึ้น การยกข้ามฟากชนิดนี้ ตามภาษาสันสกฤตเรียกว่า มลายุ...”

และนับถือศาสนาอินดู โดยเจ้าอินดูสถานองค์หนึ่งได้นำเข้ามาในประเทศยะวา และแพร่หลายออกไปมาก จนเป็นเหตุให้ชาวยะวาทั้งหลายถือธรรมเนียมแบบอินดู โดยพวกเขาได้แตกแยกกัน ยกครอบครัวข้ามฟากมาอยู่ตามเกาะและแผ่นดินต่าง ๆ แถวฝั่งสะการามาเซ็นมากขึ้น การยกข้ามฟากชนิดนี้ ตามภาษาสันสกฤตเรียกว่า มลายุ ต่อมา การยกข้ามฟากของชาติยะวา มาอยู่ในสะการามาเซ็นก็ทวีมากขึ้น ถึง พ.ศ. 1024 (ค.ศ. 481) นามแผ่นดินสะการามาเซ็นก็สูญไป เลยได้ชื่อเสียชื่อใหม่ว่า แผ่นดินมลายู พวกนี้ได้พาเอาธรรมเนียมและศาสนาอินดูติดมาใช้ผสมกับพวกชาวน้ำเกิดเป็นชาติมลายู และมีจำนวนมากขึ้น จนมีชาวเลื่องลือขึ้นมาทางทิศเหนือว่ามีจำนวนพวกมลายูอยู่ทางทิศใต้มาก ชาวไทยข้างเหนือได้ยกพวกมากกระทำกรรุกราน และตั้งถิ่นฐานอยู่กับชาวน้ำในแหลมมลายูนั้นด้วยก่อนแล้ว เป็นอันมาก และยังมีอีกหลายพวก เช่น พวกที่ลงไปจากเมืองตะนันซารี (ตะนาวศรีในพม่า) และจากเมืองซีตู (มอญ) ได้บุกรุกเข้าไปตั้งถิ่นฐานและได้นำแบบธรรมเนียมของตนเข้าไปสู่มลายูด้วย ยังมีพวกจามซึ่งรุกรานเข้ามาทางทิศตะวันออก และผสมอยู่ด้วยพวกนี้เป็นอันมาก พวกเหล่านี้ได้แยกชุมนุมกันอยู่

เป็นพวก ๆ และได้เลือกพวกของตัวที่สามารถขึ้นเป็นหัวหน้าทุก ๆ พวก บรรดาหัวหน้าเหล่านี้ในสมัยนั้นเรียกว่า *ตันตะระมา* แปลว่า ท่านผู้ดำรงอำนาจอิสระ ต่อมาเปลี่ยนเรียกหัวหน้าพวกนี้ว่า *ตวนปาระกาซา* แปลว่า ท่านผู้ทรงพละ ต่างพวกต่างก็บำรุงอำนาจและการทำมาหากินของพวกนั้นเจริญขึ้น ตั้งถิ่นฐานแพร่หลายออกไป ในสมัยนั้นได้เกิดการทำเหมืองแร่ ครั้งนั้นไทยได้ชื่อเสียโด่งดังว่าเป็นผู้ชำนาญในการทำเหมืองแร่ พวกไทยได้รุกรานเพิ่มเติมแพร่หลายมากขึ้นทุกที ในสมัยนั้นบรรดาพวกต่าง ๆ ซึ่งยกเข้ามาตั้งในดินแดนแหลมมลายูนี้แล้ว ต่างกระทำกรรบาฆ่าฟันกับพวกชาวป่าในถิ่นเดิมตั้งได้กล่าวแล้วในข้างต้นนั้นเป็นส่วนมาก จนเป็นเหตุให้พวกชาวป่าเหล่านี้หายสาบสูญไปเสียโดยมาก ยังคงเหลืออยู่แต่พวกซาไกเซียมั้ง อยู่ตามยอดเขาสูง ๆ เมืองต่าง ๆ ในแหลมมลายูนี้ โดยมีปริมาณ 4,000-5,000 คน ส่วนพวกชาวน้ำก็ยังคงเหลืออยู่แต่เป็นจำนวนน้อย เทียวเร่ร้อนอาศัยอยู่ตามเกาะในแถบมลายูและภูเก็ต และในจังหวัดสตูลบ้าง ส่วนพวกกาฮาซันนั้นหายสาบสูญพันธุ์เสียทีเดียว

ในสมัยนั้นปรากฏว่าบรรดาพวกที่ตั้งกันอยู่เป็นชุมนุมเหล่านี้ ล้วนแต่มีการหากินไป

ในทางทำการเป็นโจรสลัด ทำการปล้นสดมภ์
แย่งชิงพ่อค้าบรรดาที่นำเรือค้าขายไปมาใน
ระหว่างยะลา พม่า อินเดียน จีน ไทย และ ญี่ปุ่น
คนปาซนิตซาไกในสหรัฐมลายูทั้งสิ้น
ที่ได้สำรวจใหม่เมื่อ พ.ศ. 2474 (ค.ศ. 1931)
มีจำนวนคนซาไกทั้งสิ้น 22,900 คน แยกออก
ได้ดังนี้

1. เมืองเประมี	7,601	คน
2. เมืองสลาโง	973	คน
3. นาครีซาปีลัน	698	คน
4. ปาหัง	13,628	คน

บรรดาชนชาวซาไกเหล่านี้ ยังหาถือ
ลัทธิศาสนาใดไม่ คงถือผีสง่าอยู่ตามลัทธิของ
เขา ในบัดนี้พวกคณะนักบุญอิสลามในแหลม
มลายู ได้ร่วมมือทำนุบำรุงให้คนป่าเหล่านี้
นับถือศาสนาอิสลาม ได้เริ่มตั้งโรงเรียนให้การ
ศึกษา และรับเอาชายหนุ่มของชาวป่าเหล่านี้
มาสั่งสอนการศาสนา แล้วขยายออกไปตาม
ชนบทที่เขาอาศัยอยู่

พวกชาติมลายูนี้ได้ตรวจดูพงศาวดาร
และประวัติศาสตร์ในภาษามลายูต่าง ๆ หลาย
เล่ม ก็ไม่ได้ความชัดว่ามลายูเดียนี่สืบมาแต่
ชาติใดแน่ เป็นแต่ความสันนิษฐานของผู้เขียน
ประวัติเหล่านี้ทั้งนั้น แต่อย่างไรก็ดี สรุปความ
ว่าชาติมลายูนี้มาจากโอริงลาโวดคือชาวน้ำเป็น
แน่แน่นอน ผสมกับพวกต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว

ชาวน้ำตามประวัติศาสตร์แหลมมลายู
กล่าวว่ามาจากแหลมอินโดจีน แต่ความ
สันนิษฐานของข้าพเจ้าเท่าที่ได้ตรวจจาก
หลักฐานต่างมาแล้วนั้น ชาวมลายูนี้มาจากชาว
น้ำผสมกับชาติไทยเพราะเหตุว่าการที่มนุษย์
มาผสมกับชาวน้ำนี้ก็ให้มีชาติไทยทางเมือง
ละโค ชุมพร ไชยา ใต้ภูธรานลงมาก่อนชาติ
อื่น ๆ แล้วมีชาติยะวามาภายหลัง จึงได้มีชาติ

อื่น ๆ มาผสมด้วย จริงอยู่มลายูได้ชื่อว่ามีมลายู
จากการข้ามฟากของชาติยะวานั้นก็ได้ชื่อ
เมื่อภายหลัง แต่ชาติไทยได้เข้าไปสมสู่อยู่
ด้วยประมาณ 1,000 ปีมาแล้ว จนปรากฏตาม
ประวัติศาสตร์แหลมมลายู ซึ่งว่าด้วยเมือง
ปาหัง และหนังสือ *สะยะระห์มลายู* ว่าชาติไทย
ได้มาเป็นเจ้าเมืองปาหัง และมาตั้งเมืองปัตตานี
เมื่อครั้งยังเป็นสะการามาเซ็นอยู่ดั้งเดิม เพราะ
ฉะนั้น ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าชาติมลายูนี้มีโลหิต
ไทยอยู่มากกว่าชาติอื่นในขั้นต้น

ในสมัยเดียวกันนี้ ในหนังสือ *สะยะระห์
มลายู* ว่าเมืองไทยหนึ่งซึ่งมีนามว่าสะหะรันนาวิ
เป็นเมืองใหญ่ มีหัวเมืองทางทิศใต้ขึ้นอยู่
ทั้งหมด เจ้าผู้ปกครองได้ทราบว่ามีเมืองปาซี
(คือเมืองอาแจในเกาะสุมาตราเดียนี่) เป็น
เมืองมั่งคั่งสมบูรณ์อยู่ในดินแดนสุมาตรา
มีพระทัยใคร่จะแผ่อำนาจปกครองให้ถึงสุมาตรา
จึงได้ปรึกษาขุนนางทั้งปวง มีขุนนางผู้ใหญ่คน
หนึ่งชื่อ อูญาตีจู (ออกญาเตโช) รับอาสาจะ
ไปจับเจ้าสุมาตราถวาย ก็ได้รับพระราชทาน
ทหาร 4,000 คน เรือร้อยลำ เมื่อถึงสุมาตรา
ออกญาเตโชก็ได้ใช้อูบายทำหีบ 4 ใบ เป็น
เครื่องบรรณาการ แล้วบรรจุนายทหารคน
สำคัญไว้หีบละ 1 นาย พร้อมด้วยอาวุธ
ออกญาเตโชก็เข้าไปเฝ้าเจ้าสุมาตราเพื่อถวาย
พระราชสาส์นพร้อมด้วยหีบบรรณาการ เมื่อ
เจ้าสุมาตราออกมารับแขกเมือง ก็ให้หีบให้
ทหารทั้ง 4 ออกมามีอาวุธครบมือทำการจับเจ้า
สุมาตรา เสนาข้าราชการจะเข้าทำการต่อสู้ก็ไม่
กล้า โดยเกรงออกญาเตโชจะฆ่าเจ้าสุมาตรา
เสีย ออกญาเตโชจึงได้นำเจ้าสุมาตราถวาย
เจ้าผู้ครองเมืองสะหะรันนาวิมีนามว่าเจ้าบุ
บัญญัติ แต่ลงนามในอักษรสาส์นถึงเจ้าสุมาตรา
ว่าเจ้าวะดี เข้าใจว่าจะเป็นคนกรุงสุโขทัย

ครั้งแผ่นดินพอขุนรามคำแหงหรือพอขุนศรีอินทราทิตย์ และในประวัติศาสตร์แหลมมลายูบอกไว้ว่า เมื่อ ค.ศ. 1259 (พ.ศ. 1802) เกิดสงครามระหว่างชาติไทยกับชาติจาม ชาติจามแพ้ถอยหนีกลับไป ไทยได้เมืองละโว้ (นครศรีฯ) ไว้เป็นกรรมสิทธิ์ ตั้งแต่นั้นมาพวกจามหรือจำปาก็หมดสูญไปจากมลายู ตอนนี้จะแลเห็นได้ว่าไทยเราได้แผ่อำนาจลงมาปกคลุมแหลมมลายูทั้งหมดตลอดไปจนถึงสุมาตราด้วย

ตามที่ข้าพเจ้าพูดมานี้ ข้าพเจ้าได้พูดตามที่อ่านพบในหนังสือมลายูและประวัติ ที่นี้จะขอย้อนกล่าวกลับขึ้นไปให้ผู้ฟังทั้งหลายเห็นชัดว่า ในการที่ชุมนุมพวกเหล่านี้ตั้งกันอยู่เป็นพวก ๆ ในแหลมนี้ ที่ไหนบ้างนั้นจะได้เป็นเครื่องทำความเข้าใจให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้น การที่ชุมนุมเหล่านี้ตั้งอยู่ในสมัยนั้นซึ่งเป็นที่ขึ้นชื่อลือนาม คือ

1. ตำบลกอละฮา รวมอยู่ 4 แม่น้ำ คือ เมืองไทรบุรีเตียวนี้
2. ตำบลมะระวัส คือเมืองเประเตียวนี้
3. ตำบลตะมะเซะ คือสิงคโปร์และยะโฮร์เตียวนี้
4. ตำบลปาหัง
5. ตำบลตรงกานู
6. ตำบลกลันตัน
7. ตำบลปะตานี (ปัตตานีเตียวนี้)

ชุมชนดังกล่าวนี้เป็นชุมชนใหญ่มีชื่อเสียง นอกจากนั้นยังมีชุมชนเล็ก ๆ น้อย ๆ ในระหว่างนี้อีกมาก บรรดาพวกทั้งหลายเหล่านั้นในขณะนั้นนับถือศาสนาฮินดูทั้งสิ้น ส่วนชนบทรรมนิยมที่ใช้กันอยู่ในสมัยเหล่านั้นนั้นเป็นกันอยู่หลายอย่าง ตามความถนัดของพวกชาตินั้น คือ ยะวา จาม มอญ ไทย และภาษาที่ใช้ก็ปนเช่นเดียวกัน ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป เพื่อให้ผู้ฟัง

ทั้งหลายทราบถึงความตามประวัติการณ์ของเมืองต่าง ๆ เหล่านี้เป็นลำดับไป

ควรจะกล่าวไว้ให้ทราบเสียในที่นี้ด้วยว่า ชาติมลายูนั้น เป็นชาติที่มีความกล้าหาญ มีนิสัยเป็นนักรบเชี่ยวชาญทางทะเล อาวุธที่ใช้กันอยู่ในการทำสงครามนั้น นอกจากอาวุธที่ทราบกันอยู่แล้ว ยังมีอาวุธและเครื่องอุปกรณ์การสงครามเกิดใหม่ที่ทันสมัยเวลานั้นซึ่งนับว่าเป็นอาวุธที่ได้นำชัยชนะ ในการทำสงครามมาแล้ว จะได้นำมากว่าในที่นี้ให้ท่านทราบไว้ด้วย

ครั้งที่ 1 คราวมะละกาปราบจอมสลัดใหญ่ชาวมันตัน เกาะสุมาตรา เมื่อ พ.ศ. 1921 มะละกาปราบชายโจรสลัด โดยพวกโจรสลัดใช้อาวุธมันตัน ใช้อาวุธไม้ซางเป่าลูกดอกอาบยาพิษ *อีโป๊ะ* พลรบมะละกาเสียหายต้องถอยกลับเข้าเมือง เพราะเหตุว่าพวกโจรสลัดระดมยิงลูกดอกมาจากกระยะไกล ฝ่ายมะละกาไม่สามารถจะเข้าประชิดใช้อาวุธสั้นได้และไม่มีเครื่องป้องกัน การรบครั้งนี้เป็นการรบทางเรือ

ครั้งที่ 2 ในวันรุ่งขึ้น ฝ่ายมะละกาได้จัดทำกระบวนยุทธใหม่ ออกไปทำสงครามกันอีก บรรดาเรือรบมีแผงป้องกันลูกดอกเป็นเกราะ และยังมีอุปกรณ์การรบที่ทันสมัยขึ้นอีกอย่างหนึ่ง เรียกว่าสมอเหาะหรือสมอบิน ในครั้งนี้เมื่อฝ่ายมะละกา ได้ปะทะกับพวกสลัด พวกสลัดก็ได้ใช้ลูกดอกยิงอย่างเมื่อก่อน มะละกาใช้แผงเกราะป้องกันเข้าประชิดกับเรือข้าศึกได้ในระยะพอควร แม้ทัพมะละกาได้สั่งให้เหวี่ยงสมอเหาะ เรือรบทุกลำก็ได้เหวี่ยงสมอเหาะนั้นไปยังเรือข้าศึก แล้วก็กว้านเชือกเหนี่ยวเอาเรือข้าศึกติดพันไว้ได้ ฝ่ายข้าศึกตกใจเสียขวัญ โดยไม่ทันรู้สึกตัวว่าจะมีอะไรมา ฝ่ายมะละกาใช้อาวุธนี้มีผลจับพวกโจรสลัดกองหน้าไว้ได้ทั้งหมด ส่วนกองอื่นแตกหนีไป

ครั้งที่ 3 เกิดมีการใช้อาวุธขึ้นอีกอย่างหนึ่ง เรียกว่าธนูไฟ ธนูไฟนี้จอมสลัดใหญ่ชื่อดาโต๊ะ เลลามาตา อายุ 16 ปี เป็นบุตรดาโต๊ะ จันจาญู จอมสลัดที่มีชื่อเสียง ซึ่งตั้งอยู่ที่ช่องใหญ่ เกาะลังกาวิ ได้ใช้เข้าทำการจับเรือกำปั่นใหญ่ชาวอินเดียที่หน้าเมืองไทรบุรี เมื่อเวลาสลัดทั้งหลายเข้าล้อมเรือกำปั่นชาวอินเดียนั้น พลเรือของชาวอินเดียเข้าอยู่ภายในที่กำบังภายใต้แดดฟ้าทั้งหมด เตรียมอาวุธต่อสู้พร้อม จอมสลัดได้พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีทางจะขึ้นเรือได้ จึงได้สั่งให้พลสลัดระดมยิงธนูไฟขึ้นไปบนแดดฟ้าและในเรือเป็นอันมาก จนเกิดเพลิงไหม้ใบและแดดฟ้าเรือขึ้น พวกอินเดียยอมแพ้ พวกสลัดก็เข้าจับเรือพวกอินเดียได้ทั้งหมด ธนูไฟนี้ก็อย่างธนูธรรมดาที่ใช้หรือเห็นกันอยู่ทั่วไปในเวลานั้น และเดี๋ยวนี้ แต่ที่ปลายธนูนั้นใช้เชื้อเพลิง โดยใช้น้ำมันเป็นเชื้อเพลิงจุดไฟยิงขึ้นไป นับว่าอาวุธและเครื่องอุปกรณ์การสงคราม 3 อย่างนี้ เป็นอาวุธชนิดใหม่ที่เกิดขึ้นทันสมัยในเวลานั้น ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงประวัติเป็นเมือง ๆ ต่อไป

สิงคโปร์

สิงคโปร์เป็นเกาะน้อยที่ติดอยู่กับปลายฝั่งที่สุดของแหลมมลายู ซึ่งมีช่องเรียกว่า ช่องสลัด ในเวลานั้นมีแต่พวกข่าน้ำและชาวมลายูอาศัยอยู่ หากินในทางการเป็นโจรสลัด พ.ศ. 1753 (ค.ศ. 1250) มีเจ้าชายองค์หนึ่งชื่อซังนี่ลา อูตามา เป็นโอรสของพระเจ้าบันตัน (คือเมืองบลิงบังที่เกาะสุมาตรา) พร้อมด้วยบริวารลงเรือมาทำการล่าสัตว์ตามเกาะต่าง ๆ เห็นมีทิวเกาะแห่งหนึ่งจึงถามพวกข้าทาสบริวารว่านั่นแผ่นดินอะไร มีมนตรีคนหนึ่งชื่อ อินตราปูปา ทูลว่า นั่นแหละคือปลายแผ่นดินใหญ่แห่งตะมะเซะ

เจ้าชายองค์นั้นก็เลยสั่งให้เรือเบนหัวมายังฝั่งเกาะปลายฝั่งแผ่นดินใหญ่ ตะมะเซะนั้น เมื่อเข้าใกล้จะถึงเกาะ เห็นสัตว์ชนิดหนึ่งยืนอยู่บนหาดทราย จึงถามข้าทาสบริวารว่านั่นสัตว์อะไร ข้าทาสบริวารคนหนึ่งทูลว่า ตามคนเฒ่าคนแก่บอกว่่านั่นแหละสิงงา(สิงโต) แล้วสัตว์นั้นก็เดินเข้าป่าหายไป เจ้าชายก็แวะเข้าเกาะนั้น ตรวจดูเห็นเป็นที่ตั้งชัยภูมิดี จึงได้สั่งให้สร้างเมืองที่เกาะนั้น ได้นามเมืองตามสัตว์นั้นว่า สิงงาโปรา ต่อมาเกาะช่องสลัดนี้ก็ได้อีกว่าเกาะสิงงาโปรา เมื่อเจ้าชายซังนี่ลาได้ตั้งเมืองเสร็จแล้ว มนตรีก็ได้จัดการอภิเษก เปลี่ยนพระนามใหม่ว่าพระเจ้าศรีตรีบริวน

ต่อมาเมืองสิงงาโปราเป็นเมืองใหญ่ขึ้นด้วยพระเจ้าศรีตรีบริวนทรงปราบปรามสลัดทางด้านนี้เรียบราบไป พ่อค้าพาณิชย์เมืองจีนอินเดียไทย จำปา ได้มาทำการค้าขายมากขึ้น เมืองสิงงาโพราก็เจริญรุ่งเรือง มีชาวเล้าลือไปทุกแห่ง พระเจ้าศรีตรีบริวนก็ได้ทรงทำนุบำรุงเมืองสิงงาโปราให้มั่งคั่งสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในเวลานั้นปรากฏว่าเมืองสิงงาโปราหรือสิงคโปร์ ได้ทำการติดต่อกับพระเจ้ากอลิงทางอินเดียเป็นอันดี การค้าขายระหว่างชาวกอลิงกับสิงคโปร์เจริญขึ้น พระเจ้าศรีตรีบริวนแต่งให้มหาอินตราปูปาขุนนางผู้ใหญ่ ไปขอธิดาเจ้ากอลิง ชื่อพระนางติราบันจาตี ให้กับโอรสชื่อรายากะจิบาซาร์ ก็ได้อภิเษกกันตามประเพณี ต่อมาพระเจ้าศรีตรีบริวนถึงแก่อสัญกรรม รายากะจิบาซาร์โอรสคนใหญ่ได้ครอบครองราชสมบัติเป็นเจ้าสิงคโปร์ มนตรีก็จัดอภิเษกเปลี่ยนพระนามใหม่ว่า พระเจ้าศรีปะการ่าวีรา

ขณะนั้นทางเกาะยะวามีเมืองใหญ่อยู่เมืองหนึ่งมีนามว่า หมันทยาปาเฮด ในเรื่อง

อิเหนา เรียกว่า หมันทยา เจ้าผู้ครองใต้ทราบว่าเป็นเมือง เป็นแต่ดินแดนรวมอยู่ในมะละกาและเป็นท่าเรือไปมาระหว่างประเทศต่าง ๆ ครั้งเมื่อ พ.ศ. 2057 (ค.ศ. 1511) ชาตีโปรตุเกสตีเมืองมะละกาได้ สิงคโปร์ก็ตกเป็นดินแดนของยะโฮร์ ในเวลานั้นเมืองยะโฮร์ถูกความรบกวนจากมูกีส ซึ่งอยู่ในสุมาตรา สุลต่านเมืองยะโฮร์เลยหนีไปอยู่เมืองลังกาในเวลานั้น เมืองยะวาและสุมาตราหักหัวเมืองด้วยกัน ชาตีฮอลันดารวบรวมปกครองไว้และบริษัทของฮอลันดาได้มายึดเอาเกาะสิงคโปร์นี้ เพื่อจะเป็นที่พักทำการค้าขายในทิศตะวันออก ภายหลังได้ยกไอรสตระกูลสิงคโปร์ ชื่ออับดุลมาน ขึ้นเป็นเจ้าปกครองเมืองยะโฮร์ โดยความยินยอมเห็นชอบของบริษัทฮอลันดา ภายหลังต่อมาพ่อค้าอังกฤษของบริษัทอีสต์อินดีสคนหนึ่ง ชื่อ นายรอปรีส์ได้ใช้อุบายอันแยบคายอุดหนุนตนกุสุเซ็นผู้ที่ขึ้นเป็นสุลต่านสิงคโปร์ แล้วรอปรีส์ก็ได้ขอซื้อเกาะนั้นจากสุลต่านสุเซ็น เมื่อราว พ.ศ. 2363 (ค.ศ. 1819) ตอนนั้นข้าพเจ้าได้

ตรวจสอบหมายเหตุของอับดุลลามุนซี ชาวเมืองมะละกาเขียนไว้ว่า นายรอปรีส์ได้ทำสัญญาเช่าเมืองสิงคโปร์ไว้กับรายาสุเซ็นกับตำมะหงง มีใจความว่า ตนกุสุเซ็นกับตำมะหงงยอมยกเมืองสิงคโปร์ไว้กับนายรอปรีส์ชั่วแสงพระอาทิตย์ พระจันทร์ เมื่อเซ็นสัญญาแล้ว นายรอปรีส์ก็ให้เงินแก่สุเซ็น 1,000 เหรียญสเตอร์ลิงกับผ้าสักหลาดสีเหลือง 2 พับ และในเดือนต่อไปให้เป็นรายเดือนแก่รายาสุเซ็น 425 เหรียญ กับ 25 เซ็นต์ ให้ตำมะหงง 200 เหรียญ ต่อมารายาสุเซ็นร้องทุกข์ว่าไม่พอใจ นายรอปรีส์จึงยกรายได้จากภาษีฝิ่นให้รวมเงินรายได้ 1,000 เหรียญ จดหมายเหตุของอับดุลลาห์กล่าวพิสดารที่น่าฟังมาก

แต่นั้นมาเมืองสิงคโปร์รุ่งโรยลงจนไม่เป็นเมือง เป็นแต่ดินแดนรวมอยู่ในมะละกาและเป็นท่าเรือไปมาระหว่างประเทศต่าง ๆ ครั้งเมื่อ พ.ศ. 2057 (ค.ศ. 1511) ชาตีโปรตุเกสตีเมืองมะละกาได้ สิงคโปร์ก็ตกเป็นดินแดนของยะโฮร์ ในเวลานั้นเมืองยะโฮร์ถูกความรบกวนจากมูกีส ซึ่งอยู่ในสุมาตรา สุลต่านเมืองยะโฮร์เลยหนีไปอยู่เมืองลังกาในเวลานั้น เมืองยะวาและสุมาตราหักหัวเมืองด้วยกัน ชาตีฮอลันดารวบรวมปกครองไว้และบริษัทของฮอลันดาได้มายึดเอาเกาะสิงคโปร์นี้ เพื่อจะเป็นที่พักทำการค้าขายในทิศตะวันออก ภายหลังได้ยกไอรสตระกูลสิงคโปร์ ชื่ออับดุลมาน ขึ้นเป็นเจ้าปกครองเมืองยะโฮร์ โดยความยินยอมเห็นชอบของบริษัทฮอลันดา ภายหลังต่อมาพ่อค้าอังกฤษของบริษัทอีสต์อินดีสคนหนึ่ง ชื่อ นายรอปรีส์ได้ใช้อุบายอันแยบคายอุดหนุนตนกุสุเซ็นผู้ที่ขึ้นเป็นสุลต่านสิงคโปร์ แล้วรอปรีส์ก็ได้ขอซื้อเกาะนั้นจากสุลต่านสุเซ็น เมื่อราว พ.ศ. 2363 (ค.ศ. 1819) ตอนนั้นข้าพเจ้าได้

แล้วต่อมาบริษัทฮิสอินดิสได้ยกสิทธิ์ให้ กับรัฐบาลอังกฤษ เมื่อ พ.ศ. 2399 (ค.ศ. 1858) รัฐบาลอังกฤษก็ได้ตั้งให้นายรอปรี่ส เป็น ผู้ว่าราชการเมืองสิงคโปร์ตั้งแต่นั้นมา พวกเขา ยุโรปก็ได้ไปมาค้าขาย สิงคโปร์ได้เจริญขึ้นตาม ลำดับ นับว่าสิงคโปร์ตกอยู่ในความปกครอง ของอังกฤษจนทุกวันนี้ เกาะสิงคโปร์มีปริมาณ กว้าง 14 ไมล์ ยาว 27 ไมล์ ช่องสลัดสิงคโปร์ นี้กว้างประมาณ 30 เส้น และยังมีเกาะบริวาร เล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่หลายเกาะ มีพลเมืองทวีขึ้น ตามสามะโนครัว 3 แสนคน เป็นชาติอื่น 2 แสนคน ณ บัดนี้เมืองสิงคโปร์กลายเป็นเมือง ทำสินค้าใหญ่ทางภาคตะวันออกนี้แห่งหนึ่ง ส่วนที่ช่องสลัดสิงคโปร์นั้น รัฐบาลเสเตริต เสตเติลเมนต์ริได้ทำการจองถนนยื่นจากฝั่ง ยะโฮร์ตลอดเกาะสิงคโปร์ ให้พาหนะต่าง ๆ เดินตลอดเป็นแผ่นดินเดียวกัน เป็นถนนที่ข้าม ช่องที่งามและนำดูแห่งนี้

เมืองมะละกา

ที่นี่จะพูดด้วยเรื่องเมืองมะละกา เมื่อ เจ้าอิสกันดาร์ได้เสียเมืองสิงคโปร์แก่หมันทยา ปาเฮด ก็ได้ถอยหนีไปอยู่เมืองมัวร์เพื่อหาที่ตั้ง เมืองใหม่ วันหนึ่งเจ้าอิสกันดาร์พร้อมกับ บริวารไปเที่ยวล่าสัตว์ถึงที่แห่งหนึ่ง มีลำน้ำ เป็นที่ชัยภูมิ จึงได้เดินขึ้นไปบนเนินสูงแห่งหนึ่ง มีต้นไม้ใหญ่งามติดต้นหนึ่ง จึงเข้าไปพักใต้ต้น ร่ม พิจารณาเห็นว่าที่นี่เป็นชัยภูมิตามลักษณะ จึงพร้อมด้วยมนตรีทั้งหลายจะมาตั้งบ้านเมืองใหม่ ณ ที่นี้ และทรงถามมนตรีว่านี่เป็นต้นอะไร ได้รับคำทูลว่าต้นไม้ชื่อมะละกา (มะขามป้อม) จึงรับสั่งว่าถ้าเช่นนั้นเราจะให้ชื่อว่ามะละกา สุลต่านอิสกันดาร์ให้ยกกองทัพอพยพจากเมือง มัวร์ มาตั้งเมืองใหม่ที่มะละกา เมื่อ พ.ศ. 1921

(ค.ศ. 1378) ได้จัดการสร้างบ้านเรือนอยู่ได้ 3 ปี ก็ถึงอสัญกรรม โอรสองค์ใหญ่ชื่อรามมะ ชารุมุดาได้ครองเมืองมะละกา และตั้งตำแหน่ง ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ และมีขนบธรรมเนียม ปกครองบ้านเมืองโดยยุติธรรม พ่อค้าพาณิชย์ ชาวต่างประเทศไปมาค้าขายสมบูรณ์ขึ้นจน ชาวปรากฏทั่วไป มีพ่อค้าชาวเมืองอินเดีย ชาติ ยะวา ชาติจีน ชาติไทย และชาติจาม ไปมา ค้าขายอยู่มากขึ้น ต่อมาพระเจ้ามะชารุมุดาได้ ถึงอสัญกรรม ได้ยกโอรสองค์ใหญ่ชื่อว่า รายะตะมะขึ้นเป็นรายนามมะละกา รายนี้นี้ได้ ทำนุบำรุงเมืองมะละกาและวางแบบแผนขนบ ธรรมเนียมปกครองบ้านเมืองเจริญขึ้น เป็น เมืองใหญ่โตเลื่องลือมาก มีบัณฑิตชาวอาหรับ ผู้หนึ่งชื่ออับดุลอาซีส ได้โดยสารมาในเรือและ ขึ้นที่เมืองมะละกา นำเอาศาสนาอิสลามมา เผยแผ่ในเมืองมะละกา เพราะเหตุว่าในเมือง มะละกา นั้นชาวเมืองนับถือศาสนาฮินดูบ้าง พุทธศาสนาบ้าง ภายหลังเจ้าเมืองเกิดเลื่อมใส ศาสนา พร้อมด้วยมนตรีทั้งหลายเห็นชอบ จึงในเวลานั้นเมืองมะละกา เจ้าเมืองมะละการับ เอาศีลศาสนาอิสลามปฏิบัติต่อมาจนทุกวันนี้ บัณฑิตอาหรับผู้นั้นจึงได้ขนานนามรายนามมะละกา ขึ้นใหม่ว่า สุลต่านมะหะหมุดชะ พร้อมทั้ง เปลี่ยนชื่อบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ทุก ๆ ตำแหน่ง และวางแบบแผนขนบธรรมเนียมเจ้านายอย่าง แบบอาหรับตั้งแต่นั้นมา ได้ออกกฎหมายวาง บทบังคับไว้ 5 ข้อ

1. ห้ามมิให้ประชาชนใส่สีเหลือง เพราะ สีเหลืองยกให้เป็นสีของเจ้า
2. ห้ามปลุกเรื่อนมิให้ออกมุข
3. การใช้เรือห้ามมิให้ราษฎรใช้แก่ง จะ ใช้ได้แต่เฉพาะเจ้า

4. ห้ามมิให้ราษฎรใช้กำลังทำด้วยวัตถุ
ทองคำ นอกจากเจ้า ถึงแม้ว่าจะเป็นเศษฐีมั่งมี
สักปานใดก็ใช้ไม่ได้ เว้นแต่ได้พระราชานุญาต
สักครั้งหนึ่งแล้วก็ใช้ได้ต่อไป

5. ถ้าบุคคลใดจะเข้าวังต้องให้เหิน
กฤษข้างหน้า และมีผ้าขาวคลุม ถ้าบุคคลเหิน
กฤษข้างหลังจะถูกปรับ ทั้งได้จัดการแผ่อำนาจ
กว้างขวางออกไปจนถึงเมืองปาหัง ตรังกานู
ครั้นถึงอสังกฤษฎกรรมแล้ว รายนอปราย
โอรสได้เป็นเจ้ามะละกา ชื่อว่าสุลต่านอาบูชอฮิต
ภายหลังรายนอกาเซินผู้เป็นพี่ คิดกบฏรวมผู้คน
เข้าต่อสู้ฆ่าสุลต่านอาบูชอฮิตตาย รากายาเซิน
ได้เป็นเจ้าเมืองมะละกาได้รับความยกย่อง
ได้ชื่อว่าสุลต่านมัดตะพาเซะ สุลต่านได้ทำ
กฎหมายพิจารณาบรรดคดีวางหน้าที่ให้เป็น
ระเบียบตามบ้านเมืองที่เจริญในราว พ.ศ. 2003
(ค.ศ. 1460) ปรากฏตามหนังสือ *สะยะระหม์*
มลายูว่า เมืองสหรัณนาวี (เข้าใจว่าเป็นเมือง
ไทย) พระเจ้าแผ่นดินชื่อบูตันชา ซึ่งเป็นเมือง
ใหญ่โตทางทิศเหนือทราบว่าเป็นเมืองมะละกาเป็น
เมืองใหญ่โตขึ้น ซึ่งยังมีได้มาขึ้นต่อกรุงไทย
มีพระประสงค์จะใคร่แผ่อำนาจลงมาปกครอง
เมืองมะละกา จึงจัดให้กองทัพใหญ่ยกลงมา
ทางบก เดินทัพผ่านมาทางเมืองปาหัง แม่ทัพ
ไทยชื่ออูญญาจกรี (ออกญาจกรี) รบกับเมือง
มะละกาอยู่นาน ตีเอาเมืองไม่ได้ก็ล่าทัพกลับ
รุ่งปีต่อมาไทยได้จัดเป็นกองทัพเรือมาตีมะละกา
อีก อูญญาจกรี (ออกญาเดโช) เป็นแม่ทัพ ได้ต่อสู้
กับมะละกาตั้งแต่ป่าตูปาห์สเลี้ยวแหลมสิงคโปร์
เข้ามาใกล้กับปากน้ำมะละกา ล้อมเมือง
มะละกาอยู่นานไม่สามารถจะหักเอาเมืองได้
ก็ให้ถอยทัพ สุลต่านผู้นี้ครองเมืองมะละกาได้
42 ปี ก็ถึงอสังกฤษฎกรรม โอรสชื่อรายา
อับดุลลาห์ อายุ 27 ปี ได้เป็นเจ้ามะละกา ชื่อว่า

สุลต่านมันโชร์เซะ สุลต่านผู้นี้ได้จัดกองทัพใหญ่
ให้ดาโต๊ะมันดาทรา ปะตุการายา เป็นแม่ทัพ
ยกไปตีเมืองปาหัง ได้จับเอาเจ้าเมืองปาหังและ
ธิดามาถวายสุลต่าน เมืองปาหังเวลานั้นปรากฏ
ว่าขึ้นอยู่กับไทย และเจ้าเมืองปาหังชื่อว่า มหา
รายา เควาสูรา เป็นเชื้อพระวงศ์ของกรุงไทย
ธิดาชื่อวะนงศรี ได้เป็นชายาของสุลต่าน เข้าใจ
ว่าเมืองปาหังผู้นี้จะเป็นเจ้าเมืองนครศรีธรรมราช
ครั้นปีต่อมาไม่เห็นกองทัพไทยยกมาตีเมือง
มะละกาอีก สุลต่านจึงประชุมมนตรีบอกความ
ปรารถนาว่า ความบาดหมางระหว่างมะละกา
กับกรุงไทยนั้นเป็นเหตุให้เสียรீพลมากมายนัก
คิดจะขอทำมิตรไมตรีกับกรุงไทย มंत्रीทั้ง
หลายเห็นชอบด้วย จึงให้เตรียมเรือขนาดใหญ่
20 ลำให้ต้นตะละหนัยและยังปัดราชู นาง
ผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เป็นราชทูตนำสาส์นเข้าไป
เจริญพระราชไมตรีต่อกรุงไทย ราชทูตได้เข้า
เฝ้าพระเจ้าปู้ปัญหา ได้ถวายพระราชสาส์น
ก็พอพระทัยรับสั่งแล้วถามราชทูตนั้นว่า เจ้า
เมืองมะละกา นั้นชื่อว่าอะไร และแปลว่าอะไร
ราชทูตว่าชื่อสุลต่านมันโชร์เซะ แปลว่าผู้ชนะ
ศัตรู ในเวลานั้นไทยมีสงครามขึ้นกับหัวเมือง
ใกล้เคียง ไทยได้ยกทัพไปและนำเอาพวกมะละกา
เหล่านั้นไปด้วยมอบให้เข้าตีข้าศึกด้านหนึ่ง
แล้วไทยมีชัยชนะ ต้นตะละหนัยมีความชอบใน
สงครามคราวนี้ พระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทาน
นางเฉลยคนหนึ่งให้เป็นภรรยา นางผู้นั้นชื่อว่า
อู๋นังมินังฮัง ชื่อนางผู้นี้ข้าพเจ้าก็มีทราบว่าเป็น
นางเมืองไห่นและชาติใด ส่วนขุนนางอื่น ๆ ก็
ได้รับบำเหน็จความชอบตามสมควร แล้วพวก
มะละกาทูลลากลับพร้อมด้วยพระราชสาส์น
ตอบ ต่อมาเมืองมะละกายังได้กระทำไมตรีกับ
เมืองมหันทยาปาเฮดและกรุงจีน เป็นข้อแสดง
ให้ทราบว่ามีมะละกาสมัยนั้นเจริญขึ้นชั้ดสุด

ต่อมาเจ้ามะละกา 3 องค์นี้ ได้สร้างปราสาทมี 17 ห้อง ในเฉลียงและมุขเป็นช่อฟ้า ลวดลาย และสลักทาสีสอดสลับลายทอง มียอดปราสาท สลับด้วยแก้วสีแดง ให้ชื่อว่าอะสังฆาท์ เมื่อ สำเร็จแล้วสุลต่านได้ขึ้นอยู่บนปราสาทนั้น ต่อมาก็ได้ถูกไฟไหม้เสียหายหมด ทรัพย์สิน สมบัติเสียหายมากมาย เพราะตะกั่วและ ทองแดงได้ละลายลงมาไม่สามารถจะช่วยเหลือ ได้ ต่อมาได้ไปตีเมืองเซะ (อยู่ในสุมาตรา) มี เรือรบ 60 ลำ แม่ทัพชื่อว่าศรีอุตานิ ตีเมืองเซะ ได้ แล้วก็ถึงอัสัญญกรรม ให้โอรสชื่อรายาอุเซน ได้ครองเมืองมะละกา ชื่อว่าสุลต่านอาราอิดดีน รอยายัสชะ ในสมัยนี้ในเมืองมะละกามีโจร ผู้ร้าย และโจรสลัดชุกชุมขึ้น ในคืนวันหนึ่ง สุลต่านและขุนนางผู้ใหญ่ชื่อนะตันชะ ปลอมตัว ไปเที่ยวตามชนบท ได้เห็นผู้ร้ายพวกหนึ่งกำลัง ทำโจรกรรมแลได้ตรงเข้าต่อสู้กับพวกผู้ร้าย ฆ่าผู้ร้ายตาย 3 คน แล้วกลับวิ่ง รุ่งเช้าได้บอก ขุนนาง จึงได้ถามขุนนางทั้งหลายว่า เมื่อคืนนี้มี โจรผู้ร้ายฆ่ากันตายบ้างหรือไม่ ข้าราชการ ทั้งหลายทูลว่าไม่ทราบก็ทรงกริ้ว ทรงตรัสว่า คนฆ่ากันตายถึง 3 คน ไม่มีใครรู้ ต่อมา ขุนนาง ผู้ใหญ่ก็ระวังตัว เอาใจใส่ปราบปรามโจรผู้ร้าย และโจรผู้ร้ายก็สงบราบคาบแต่นั้นมา แล้วต่อมา สุลต่านก็ถึงแก่อสัญกรรม โอรสชื่อรายา มะหะหมัด ขึ้นเป็นเจ้าเมือง ได้ชื่อว่าสุลต่าน มะหะหมัดชะ สุลต่านมะหะหมัดชะได้จัด กองทัพกองทัพหนึ่ง ตั้งให้ดาโต๊ะปะดุกาตวน เป็นแม่ทัพ ยกไปตีเมืองกลันตัน เพราะในเวลา นั้นเมืองกลันตันเป็นเมืองใหญ่กว่าเมืองตานี สุลต่านเมืองกลันตัน ชื่อมันโซชะ เป็นเชื้อ พระวงศ์พระเจ้าอัสกันดาร์เจ้าเมืองเประ ตีเมือง กลันตันแตกเก็บทรัพย์สินสมบัติได้มาก ได้นำ วิชาสุลต่านชื่ออุ้งกะนิงถวายเจ้าเมืองมะละกา

รับเอาเป็นชายาเมืองมะละกา ในสมัยนี้ปรากฏ ว่าดาโต๊ะดำมะหงงได้จัดแจงเปลี่ยนเสื้อของ ชาติมะละกาเสียใหม่ คือให้ตัวใหญ่ยาวลงมา และให้แขนยาวและกว้าง เพื่อให้เป็นการสวยงาม เหตุด้วยแต่ก่อนชาติมลายูใช้เสื้อสั้นและ คับคล้ายเสื้อกระบอกแบบเก่าของไทย ในครั้ง กรุงไทยให้เจ้ายะโฮร์ยกทัพไปตีเมืองปาหัง มี จำนวนพลรบในครั้งนี้ 200,000 คน เป็นทัพ บกยกมาทางเมืองกลันตัน เจ้าละโกรีในเวลานั้น ได้ชื่อว่ามหารายาเดวาสุรา สุลต่านมะละกา ทราบเหตุ จึงให้ศรีมหารายาเป็นแม่ทัพ ยกมา ช่วยเมืองปาหัง กองทัพไทยได้ล้อมเมืองปาหัง และทำลายป้อมค่ายบ้านเมืองเสียหายมาก แต่จะหักเอาเมืองไม่ได้ต้องถอยกลับ ต่อมา เมื่อ ค.ศ 1509 มีชาวโปรตุเกส ชื่อกัปตันปะระจี (เป็นชื่อตำแหน่งผู้บังคับการเรือ) ได้นำเรือ กัปันบรรทุกลินค้ามาแวะเมืองมะละกาเป็น ครั้งแรก ชาวมะละกาเห็นคนแปลกหน้า พวกกัน พิศวงตื่นเต้น กลุ่มกันห้อมล้อมพวกฝรั่งเหล่านั้ น ชวนกันไปคลำหัวคลำหน้าคลำจมูก จนเป็น เหตุให้ฝรั่งเกิดความลำคาญมาก บางพวกคิด จะทำร้าย โดยมีให้พวกนี้มาทำการค้าขายใน มะละกา นายปะระจีก็ได้เข้าหา ศรีมหารายา เพื่อขอความคุ้มครองป้องกันศรีมหารายา ก็รับรองและว่ากล่าวพลเมือง นายปะระจี ก็ได้ให้รางวัลแก่ศรีมหารายาเป็นสายสร้อย ทองคำประดับพลอยหนึ่งสาย เมื่อเสร็จธุระ แล้วก็ลงเรือไปเมืองโกโนอินเดีย นำความทั้งนี้ ไปแจ้งขุนนางผู้ใหญ่โปรตุเกสผู้หนึ่งชื่อ อัลฟองโซ ดัลบูกรากก็ ว่าเมืองมะละกาเป็น เมืองใหญ่ดังงามหนักหนา ขุนนางผู้ใหญ่จึง อยากจะได้ จึงได้เรือรบขนาดใหญ่ 7 ลำ กับเรือ ช่วยรบอีก 13 ลำ จัดให้กัปตันกังซาซา โลปรีรา นำทัพไปรบมะละกา ชาวมะละกาจัดการป้องกัน

... ต่อมา ศรีมหารายาซึ่งเป็นคนสำคัญของเมืองมะละกาในเวลานั้นและวงศ์ตระกูลถูกยุยงของชาวกลิงผู้หนึ่ง ชื่อมันตะเลย์ กับดาโต๊ะลักษณะมาณา นำความทูลสดุดานว่า ศรีมหารายาเป็นกบฏก็เชื่อ จึงสั่งให้จับตัวศรี มหารายากับ ดาโต๊ะนาราตะรียา ดันฮูเซนตำมะหงง และตัน อารี รวม 4 คน ฆ่าเสียโดย ใช้กฤษแหง แล้วให้ริบสมบัติทั้งปวง ในการฆ่าครั้งนี้หาได้สอบสวนชำระแต่ประการใดไม่ นับว่าได้เสียคนสำคัญทั้ง 4 ไป เพราะเป็นผู้กู้เมืองมีชัยมาหลายครั้ง ภายหลังสดุดานรู้สึกเสียใจว่าได้ทำการโดยละเมิดผิดไป จึงได้สละราชสมบัติออกไปอยู่ตามชนบทแห่งหนึ่ง...

กันเป็นสามารภ ในการรบครั้งนี้ปรากฏว่าเรือรบโปรตุเกสได้ระดมยิงด้วยปืนใหญ่ ขึ้นมาถูกผู้คนล้มตายมาก ชาวเมืองพากันพิศวงว่าเสียอะไรดังเหมือนฟ้าผ่าและมีลูกกลมมาโดนคนตายได้ จึงได้กลับไปกลุ่มรวมดูลูกปืน ก็เห็นเป็นลูกกลม ๆ มีความแปลกใจถามซึ่งกันและกันว่าคมมันอยู่ที่ตรงไหน จึงได้ถูกคนเข้าตายได้ ในสมัยนั้นคนมลายูยังไม่เคยรู้จักปืนเลย ครั้นเมื่อโปรตุเกสระดมยิงแล้วก็ยกพลขึ้นบก ชาวเมืองต่อสู้โดยเต็มความสามารถ หักเอาเมืองไม่ได้ จำเป็นต้องกลับเมืองโก นำเหตุการณ์อันนี้ไปแจ้งนายอัลฟองโซ เผอญนายอัลฟองโซติดธุระการเมืองอยู่ในอินเดีย ในสมัยนั้น ความมั่งมีของมะละกาปรากฏว่าเศรษฐกิจของคำมีทองคำจำนวนหนัก 15-16 หาบ ต่อมา ศรีมหารายาซึ่งเป็นคนสำคัญของเมืองมะละกาในเวลานั้นและวงศ์ตระกูลถูกยุยงของชาวกลิงผู้หนึ่ง ชื่อมันตะเลย์ กับดาโต๊ะลักษณะมาณา นำความทูลสดุดานว่า ศรีมหารายาเป็นกบฏก็เชื่อ จึงสั่งให้จับตัวศรี มหารายากับ ดาโต๊ะนาราตะรียา ดันฮูเซนตำมะหงง และตัน อารี รวม 4 คน ฆ่าเสียโดย ใช้กฤษแหง แล้วให้ริบสมบัติทั้งปวง ในการฆ่า

ครั้งนี้หาได้สอบสวนชำระแต่ประการใดไม่ นับว่าได้เสียคนสำคัญทั้ง 4 ไป เพราะเป็นผู้กู้เมืองมีชัยมาหลายครั้ง ภายหลังสดุดานรู้สึกเสียใจว่าได้ทำการโดยละเมิดผิดไป จึงได้สละราชสมบัติออกไปอยู่ตามชนบทแห่งหนึ่ง ชื่อกะยูอะรา ไต่ยกให้โอรสขึ้นครองเป็นสดุดานมะหะหมัด ว่าการเมืองมะละกาต่อไปสดุดานผู้นี้ชอบขุนนางหนุ่ม ๆ ส่วนขุนนางผู้ใหญ่ชั้นคนแก่ ๆ หาได้เป็นธุระเรียกหาปรึกษาราชการงานเมืองไม่

ที่นี้จะกลับกล่าวถึงเรื่องอัลฟองโซ ที่คิดจะเอาเมืองมะละกาให้ได้ั้น ครั้นเมื่อเสร็จกิจการแล้ว จึงได้ออกจากเมืองมัวร์ไปยุโรปเฝ้าพระเจ้าโปรตุเกสทูลแถลงเหตุการณ์ถึงเรื่องเมืองมะละกา จะขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลพระเจ้าโปรตุเกสเห็นชอบด้วย จึงประทานเรือรบขนาดใหญ่ 9 ลำ อัลฟองโซก็กลับมาเมืองมัวร์ จัดกองทัพทางเมืองมัวร์เพิ่มเติมรวมทั้งสิ้น ได้เรือรบ 43 ลำ อัลฟองโซเป็นแม่ทัพยกมาตีเมืองมะละกา เมื่อ ค.ศ. 1511 (พ.ศ. 2054) นับแต่โปรตุเกสยกมาตีเมืองกับครั้งนี้ได้ 10 ปีเมื่อมาถึงเมืองมะละกาแล้วได้ระดมยิงอยู่เป็นหลายวัน แล้วพวกโปรตุเกสทั้งปวงยกทหาร

ขึ้นรูปกรวยโดยใช้ปืนใหญ่บุกเบิกทางมะละกาแตก
สุดต่านถอยยกครอบครัวขึ้นฝ่ายเหนือเมืองมัวร์
ส่วนสุดต่านมะหะหมัดเป็นธิดาก็ต้องยกหนีไป
เมืองบันตัน ซึ่งเป็นเมืองเดิมของตระกูลนี้ นับว่า
มะละกาได้เสียอิสรภาพตกเป็นดินแดนของ
โปรตุเกสเมื่อ ค.ศ.1511 (พ.ศ. 2054) นับอายุ
เมืองตั้งแต่ตั้งมาจนเสียอิสรภาพแก่โปรตุเกส
แล้วโปรตุเกสได้สร้างบ้านเมืองและป้อมหอรบ
อย่างแข็งแรงที่สุดขึ้นในสมัยนั้น ซึ่งมีอยู่จนทุก
วันนี้ ในเมืองทางทิศตะวันตก โปรตุเกสได้
ปกครองเมืองมะละกาอยู่ในอำนาจได้ประมาณ
100 ปี ต่อมาอำนาจของโปรตุเกสร่วงโรยลง
เมื่อปี ค.ศ. 1641 เมืองมะละกาได้เสียชาติแก่
ฮอลันดา ชาติฮอลันดาได้จัดการป้อมค่าย และ
สร้างตึกเพิ่มเติมถาวรยิ่งขึ้นอีกปรากฏอยู่จน
ทุกวันนี้

เรื่องมนุษย์คนแรกของโลก

ท่านผู้อ่านทั้งหลายโปรดทราบไว้ด้วยว่า
ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้ดำเนินเรื่องนี้ก็จำเป็นต้องแสดง
เหตุผลความเบื้องต้นซึ่งมนุษย์เรานับเป็นพัน ๆ
ปีมาแล้ว มีความสนเท่ห์อยู่ว่ามนุษย์เราคนแรก
ซึ่งได้มีเกิดขึ้นอยู่บนโลกเรานี้ได้ได้อย่างไร ความ
สนเท่ห์เหล่านี้บรรดานักปราชญ์ของโลกทุกยุค
ทุกสมัยมาก็ได้ช่วยกันค้นคว้าหาความจริง ว่า
มนุษย์เราได้เกิดมาขึ้นบนโลกนี้ได้ได้อย่างไร
การตรวจค้นคว้าเหล่านี้ก็ไม่ได้ความแน่ชัดว่า
มนุษย์ได้เกิดมาได้ได้อย่างไร เป็นก็แต่สันนิษฐาน
กันไปตามความคิดเห็นต่าง ๆ ที่พอจะเป็นที่
เชื่อถือกันได้ก็มีอยู่สองทางคือ

1. ทางศาสนายางศาสนาและการบอก
เล่ากันต่อ ๆ มาแต่โบราณกาล และทางบท
ประพันธ์วรรณคดีซึ่งนักปราชญ์ได้ประพันธ์ขึ้น
ก็กล่าวว่ามีมนุษย์ได้มีขึ้นในโลกนั้นนั้น เดิมมาจาก

เทวดาและนางเทพธิดาลงมาจากฟากฟ้า แล้ว
กินขมวดินซึ่งมีรสหอมแล้วกลับขึ้นไปบน
วิมานไม่ได้ จึงได้อยู่บนโลกนี้สืบเชื้อสายเป็น
มนุษย์ต่อ ๆ กันลงมา นับว่าในสมัยนั้นเชื่อถือ
กันว่ามนุษย์เราสืบสายมาจากเทวดา

2. ครั้นต่อมาภายหลังวิทยาการต่าง ๆ
ของโลกได้เจริญก้าวหน้ามากขึ้น บรรดาพวก
นักปราชญ์ได้ค้นคว้าโครงกระดูก ได้ตรวจค้น
โครงกระดูกต่าง ๆ เอามาพิเคราะห์พิจารณา
รวมกันกับวิทยาศาสตร์ก็ได้พบและรับรอง
ต้องกันว่า มนุษย์นั้นวิวัฒนาการมาจากสัตว์
จำพวกลิงชนิดหนึ่ง แล้วกลายมาเป็นมนุษย์เรา
ทุกวันนี้ เขาได้ชักชวนบรรดานักวิทยาศาสตร์
เชื่อว่ามนุษย์นั้นมาจากลิง ประกาศให้โลกทราบ
และมนุษย์เราในตอนภายหลังนี้ก็ได้เชื่อว่า
มนุษย์เราได้กลายมาจากสัตว์ หารือสืบมาจาก
เทวดาตามที่เข้าใจกันนั้นไม่

บรรดาความเห็นตามข้อ 1 และ 2 นั้น
ก็ยังคงโต้เถียงกันอยู่ไม่ตกลงกันได้จนบัดนี้
แต่ทุกวันนี้รวมความได้ว่าในบรรดามนุษย์ที่มี
ความเจริญแล้ว เชื่อว่ามนุษย์เรานี้ได้กำเนิดเดิม
มาจากสัตว์นั้นเป็นความจริง เพราะได้ค้นคว้า
มีหลักฐานที่ถูกต้อง แต่ส่วนมนุษย์ที่ถือศาสนา
เคร่งครัด หรือพวกที่ยังถือตามคติโบราณก็ยังคง
เชื่อว่ามนุษย์สืบเนื่องมาจากเทวดา แต่ถ้า
เราได้พิเคราะห์พิจารณาแล้ว ฝ่ายที่เชื่อว่า
มนุษย์สืบเชื้อสายมาจากเทวดานั้นยังมีจำนวน
มากอยู่ แต่ในข้อ 2 ดังกล่าวมาแล้วนั้น ข้าพเจ้า
ขอเชิญท่านผู้อ่านได้โปรดพิจารณาข้อเท็จจริง
อีกครั้งหนึ่งว่า มนุษย์เราจะกำเนิดมาจาก
เทวดาได้อย่างไร เพราะข้อเท็จจริงนั้นกล่าวว่า
เทวดานั้นได้เกิดขึ้นจากธาตุตรีศมีและไม่มีเพศ
หญิงเพศชาย ทั้งไม่บริโภคอาหารเช่นมนุษย์
ก็เมื่อเช่นนั้นแล้วเทวดาจะเป็นมนุษย์ได้

... อัลเลาะห์พระผู้เป็นเจ้าจึงได้สั่งให้วิญญาณนั้นออกมาจากตอปกเข้าไปในร่างของอาดัม เมื่อวิญญาณได้รับโองการเช่นนั้นแล้วก็เดินออกมารอบตัวอาดัมถึง 7 รอบ เพื่อหาหนทางที่จะเข้าไปก็เข้าไม่ได้เพราะร่างนั้นมืด ก็ทูลพระผู้เป็นเจ้าว่า ข้าพระองค์เป็นวิญญาณที่อ่อนแอ อันเกิดจากรศมีพระองค์ ข้าพระองค์ไม่สามารถจะเข้าไปในร่างอันมืดนี้ได้ จึงมีรับสั่ง ... แปลว่า การเข้าไปของวิญญาณนั้นก็จำต้องบังคับ และเวลาเมื่ออันจะออกนั้นก็ต้องถูกบังคับเช่นกัน เมื่อเช่นนั้นวิญญาณนั้นก็เดินเข้าไปทางจุมูกนานถึง 200 ปี วิญญาณนั้นจึงเข้าไปสู่ร่างทั่วถึงกัน ...

อย่างไร ส่วนวิทยาศาสตร์ว่ามนุษย์มาจากสัตว์จำพวกลิงนั้น ก็เพียงแต่ได้พบโครงกระดูกและสันนิษฐานว่ามนุษย์คงมาจากลิงก็เพียงแต่สันนิษฐานเอาเท่านั้น ยังไม่มีหลักฐานอันใดยืนยันให้แน่นอน

แต่บัดนี้ยังมีหลักฐานอีกอย่างหนึ่ง ควรจะได้รับการพิจารณาเทียบเคียงดูอีกทางหนึ่ง คือ เมื่อ 1,300 ปีเศษมานี้ เกิดศาสนาอิสลามขึ้นในประเทศอาหรับ แล้วแผ่ไปทั่วโลกซึ่งเราทั้งหลายได้ทราบอยู่แล้วนั้น ตามที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์โครออ่านของเขามักกล่าวไว้ชัดเจนถึงเรื่องพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างพิภพโลกมนุษย์ซึ่งนักปราชญ์ชาวอาหรับได้เรียบเรียงไว้ในกิตาบ ซึ่งเรียกว่า *ซูรอตุลฮัมบียา* (แปลว่าประวัติพระศาสนา) ซึ่งข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องตลอดแล้ว มีทั้งการสร้างโลกประกอบด้วยเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะแปลมาแล้วสู่กันฟังเพื่อเป็นเครื่องประดับสติปัญญาความรู้ของท่านผู้อ่านทุกแห่งทุกมุม เพื่อได้เอาประกอบกันแต่ข้าพเจ้าเป็นห่วงอยู่ข้อหนึ่งว่าท่านผู้อ่านทั้งหลายจะหาว่าข้าพเจ้าเอาเรื่องศาสนาอิสลามมาเผยแพร่ในหน้าหนังสือพิมพ์นี้มากเกินไป แต่

อันที่จริงข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ก็เพื่อประโยชน์ในทางประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์เท่านั้นหวังว่าท่านผู้อ่านทั้งหลายคงจะได้กรุณาภ้ยเรื่องนี้ขอเรียนให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายทราบไว้ก่อนว่าเป็นเรื่องยืดยาวมาก แต่เป็นเรื่องที่พ่อบ้านแม่เรือนจะได้อ่านโดยความพิเคราะห์ให้ติดต่อกันไป จะได้เป็นผลให้เกิดความเข้าใจอันดี ทั้งท่านจะได้ทราบด้วยว่า ประวัติการปฏิมากรนั้นได้สร้างกันมาแต่เมื่อมนุษย์คนที่เท่าไร สร้างขึ้นไว้เพื่อประโยชน์อะไร เมื่อท่านได้อ่านเรื่องสร้างมนุษย์ตลอดแล้วปัญหาที่เราถกเถียงกันว่าไก่อนก่อนไซ้ หรือไขมาก่อนไก่อนปัญหาอันนี้ก็จะพลอยหมดไปด้วย

ต่อไปนี้ ข้าพเจ้าจะได้กล่าวเรื่องการสร้างมนุษย์คนแรกต่อไป แต่จะขอกกล่าวการสร้างพิภพโลกนี้พอเป็นสังเขป ดังต่อไปนี้

ในบาลี *กุรออ่าน* บทหนึ่งกล่าวว่า ... เป็นคำแปลดังต่อไปนี้ อัลเลาะห์ผู้เป็นเจ้าได้ให้เป็นหรือให้เกิดขึ้นบนเจ็ดชั้นฟ้าและเจ็ดชั้นดินและอากาศที่ว่างในระหว่างนั้น ก่อนที่จะมีเจ็ดชั้นฟ้าและเจ็ดชั้นดินนั้น โลกว่างอยู่เปล่า ๆ ไม่มีอะไร เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ พระอาทิตย์ และ

พระจันทร์ ภูเขา และพฤษชาติอะไรทั้งหมด ครั้นเมื่อถึงยุคที่จะทรงโปรดให้โลกบังเกิดขึ้น พระองค์ก็สร้างสิ่งหนึ่งเป็นลูกกลม ๆ ใหญ่โตเท่าไรไม่ปรากฏแต่มีสีขาวดั่งมุกดา มีรัศมี ลอยอยู่เฉย ๆ เช่นนี้นาน 70,000 ปี ครั้นถึงกำหนดพระองค์ทรงเพ่งพินิจไปยังหน่วยที่ลอยอยู่นั้น หน่วยนั้นก็เกิดปฏิกริยามีอาการเคลื่อนไหวของมันเองอยู่เช่นนั้นเอง 70,000 ปี แล้วก็ละลายกลายเป็น น้ำ ไหลบ่าออกไปเป็นมหาสมุทรอันกว้างใหญ่มหาศาลเหลือที่จะคณาได้ เป็นทะเลอยู่เช่นนั้นถึง 70,000 ปี จึงได้โปรดให้เกิดไฟลูกใหม่น้ำนั้นเดือดทั่วทั้งมหาสมุทร และน้ำนั้นก็เกิดเป็นควันและเกิดเป็นฟอง จากควันนั้นได้เกิดเป็นฟ้าทั้งเจ็ดชั้น และฟองนั้นเกิดเป็นแผ่นดินเจ็ดชั้น และพระองค์ทรงรับสั่งให้ทูตสวรรค์ชื่อ ดอรัสและบิลาอิลให้ลงมาวาดต้อนเอาฟองน้ำทั้งปวง โดยบันดาลให้เกิดลมพัดตะล่อมฟองทั้งปวงอันมีอยู่ในมหาสมุทรอันไพศาลนั้นรวมเข้ามาเป็นแผ่นดินขึ้นลอยอยู่บนน้ำ ศูนย์กลางของแผ่นดินนี้จึงเรียกว่าเป็นศูนย์กลางของโลก ซึ่งเรียกว่า "เมกกะ" ซึ่งเป็นที่ตั้งกะบะหิมหาวิหารใหญ่ ส่วนทูตสวรรค์สององค์ที่ได้รับโองการมากวาดต้อนฟองน้ำเข้ามาให้เป็นพื้นพิภพนั้นแล้ว ทูตสวรรค์และบริวารรู้สึกว่าเป็นพื้นพิภพนั้นยังปั่นป่วนหวั่นไหว โดยทนกระแสน้ำลมไม่ได้ ทูตสวรรค์ทั้งสองจึงทูลพระอาหล่าเจ้าว่า ข้าพระองค์จะยึดและหน่วงเหนี่ยวพื้นพิภพไว้ไม่อยู่ โดยกระแสน้ำปั่นป่วนของโลกรุนแรงมากหมดความสามารถ

พระผู้เป็นเจ้ามีรับสั่งว่า ... แปลได้ว่า ความว่า เราจะให้เกิดภูเขานั้น ๆ เป็นประจักษ์ เพื่อยึดตรึงโลกไว้ เมื่อภูเขาได้เกิดขึ้นพื้นพิภพก็ได้ยุติความเคลื่อนไหว และพิภพนั้นก็

เกิดขึ้นเป็นชั้น ๆ รวมเจ็ดชั้น รูปสัณฐานของโลกเรานี้เหมือนลูกตอปัก (เป็นภาชนะชนิดหนึ่งของอาหรับ รูปกลมแป้นเหมือนตะลุ่มของไทยเรา) โลกวางอยู่เช่นนี้ 70,000 ปี ไม่มีสัตว์และมนุษย์ พื้นแผ่นดินและน้ำลมก็เป็นปกติ พระองค์ก็ได้ให้เกิดปลาใหญ่และปลาเล็กก่อนสัตว์อื่น รองลงมาทำให้เกิดโคอยู่บนพื้นดิน

พระองค์ทรงสร้างฟ้าและดินอย่างละเอียดชั้น ดวงอาทิตย์ ดวงดาว และสิ่งประกอบโลกทั้งปวงเสร็จสิ้น ภายในหกวัน พร้อมทั้งสวรรค์และนรกด้วย คือนับตั้งแต่วันเสาร์เป็นวันเริ่มสร้างโลกเสร็จสิ้นในวันพฤหัสบดี ส่วนวันศุกร์นั้นเป็นวันของพระผู้เป็นเจ้า จึงได้รวมเป็นเจ็ดวันนับว่าเป็นวันสมบูรณ์ ชาวอิสลามจึงได้ยึดถือเอาวันศุกร์นั้นเป็นวันสำคัญในทางศาสนา พระองค์ทรงสร้างโลกแล้วหลายล้านปียังไม่มียุคมนุษย์ มีแต่สร้างจำพวกสัตว์และจำพวกภูฏาน พวกภูฏานนี้มีอยู่หลายชนิดซึ่งเราเรียกว่าปีศาจ หรือเรียกกันว่าซิน หรือพวกมาร ครั้นต่อมาพวกเหล่านั้นได้กระทำอกตัญญูต่อพระผู้เป็นเจ้า และก่อความยุคเข็ญให้เกิดความยุ่งยากให้แก่โลก ถึงคราวที่พระองค์ใคร่จะทรงสร้างมนุษย์ จึงมีพระโองการแก่บรรดามาลาอิกัตทูตสวรรค์ว่า เราจะสร้างโลกแทนเราไว้ในพิภพนี้ ขอให้เจ้าทั้งหลายจงทราบไว้ด้วย พวกทูตสวรรค์จึงกราบทูลว่า ถ้าพระองค์ได้ทรงสร้างเขาขึ้น นำเกรงไปว่าจะเป็นอันตรายแก่สัตว์โลกทั้งปวง ส่วนข้าพระองค์ทั้งหลายนี้ได้เฝ้ากระทำความภักดีสรรเสริญ ในพระมหากษัตริย์คุณเป็นเนื่องนิจแล้วพระองค์มีพระโองการว่า เรามีความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้และไม่เข้าใจแล้วพระองค์มีพระโองการสั่งให้อิสราอิลทูตสวรรค์ให้ลงมาในพิภพโลกนี้ ชูเอาดิน

ทุก ๆ อย่างขึ้นไปถวาย แล้วมีรับสั่งให้อิสราอิล
เอาน้ำสี่อย่างรวมกันผสมเข้ากับก้อนดินนั้น คือ
น้ำจืด น้ำเค็ม น้ำคาว น้ำขม และปั้นเป็นร่าง
มนุษย์นำเอาลงมาวางไว้บนพื้นโลก บางคน
กล่าวว่านานประมาณ 40 ปี เมื่อร่างอาดัม
สมบูรณ์แล้ว ถึงคราวที่จะให้อาดัมเกิดเป็น
มนุษย์ จึงสั่งให้มาลาอิกัด 7,000 คนไปนำเอา
วิญญาณของอาดัมซึ่งใส่ไว้ในตอปากบนสวรรค์
ให้นำเอาลงมาวางไว้เบื้องศีรษะของร่างอาดัม
อัลเลาะห์พระผู้เป็นเจ้าจึงได้สั่งให้วิญญาณนั้น
ออกมาจากตอปากเข้าไปในร่างของอาดัม เมื่อ
วิญญาณได้รับโองการเช่นนั้นแล้วก็เดินออก
มารอบตัวอาดัมถึง 7 รอบ เพื่อหาหนทางที่จะ
เข้าไปก็เข้าไม่ได้ เพราะร่างนั้นมีดี ก็ทูลพระ
ผู้เป็นเจ้าว่า ข้าพระองค์เป็นวิญญาณที่อ่อนแอ
อันเกิดจากรศมี พระองค์ ข้าพระองค์ไม่
สามารถจะเข้าไปในร่างอันมีดีนี้ได้ จึงมีรับสั่ง...
แปลว่า การเข้าไปของวิญญาณนั้นก็จำต้อง
บังคับ และเวลาเมื่อมันจะออกนั้น ก็ต้องถูก
บังคับเช่นกัน เมื่อเช่นนั้นวิญญาณนั้นก็เดิน
เข้าไปทางจุมูกนานถึง 200 ปี วิญญาณนั้น
จึงเข้าไปสู่ร่างทั่วถึงกัน เมื่อวิญญาณนั้นได้
เดินทางไปถึงสมอง ร่างของอาดัมก็ลืมตาขึ้น
ได้ และวิญญาณได้เดินต่อไปถึงคอลงมาถึง
หน้าอกและถึงสะดือ อาดัมก็ได้ยกมือทั้งสอง
ขึ้นตบลงไปที่ดิน ยันตัวจะลุกขึ้นนั่ง แต่ลุกขึ้น
ไม่ได้เพราะท่อนล่างยังเป็นดินอยู่ ทูตสวรรค์
7,000 คนที่เฝ้าอยู่นั้นก็ทักว่า มนุษย์นี้หนอ
กิริยาถูกลนเสียเหลือเกิน แล้ววิญญาณของ
อาดัมก็เดินไปทั่วสารพางค์กาย ร่างกายของ
อาดัมก็เป็นเลือดเนื้อทั่วทั้งตัว ก็นับว่าอาดัมได้
เป็นมนุษย์อันสมบูรณ์แล้ว อาดัมได้จามออก
มา และกล่าวคำสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าโดย
ขอบพระมหากรุณาธิคุณ พระผู้เป็นเจ้าก็ได้

พระราชทานและเครื่องแต่งตัวจากสวรรค์ ทูต
สวรรค์ก็ได้จึงให้อาดัมลุกขึ้นยืนแล้วแต่งตัวให้
เมื่อแต่งตัวอาดัมด้วยอาภรณ์จากสวรรค์
เสร็จสมบูรณ์แล้ว ร่างกายของอาดัมก็งดงาม
เป็นรัศมีรุ่งโรจน์ยิ่งกว่าดวงจันทร์ กล่าวกันว่า
งดงามยิ่งนัก แล้วพระผู้เป็นเจ้าก็รับสั่งให้
มาลาอิกัด นำอาดัมขึ้นไปชมบนฟากฟ้าเพื่อให้
อาดัมได้ชมสิ่งประเสริฐและความงดงามต่าง ๆ
ซึ่งมีประจำอยู่บนฟากฟ้าทั้งเจ็ดชั้นนั้น และ
เพื่อให้อาดัมได้แลเห็นและเกิดความเลื่อมใสใน
สมบัติอันมหาศาลของพระผู้เป็นเจ้า มาลาอิกัด
ได้นำอาดัมเที่ยวอยู่บนฟากฟ้าเจ็ดชั้นนั้นนาน
หนึ่งร้อยปี พระอัลเลาะห์เจ้าก็ได้พระราชทาน
ม้าแก่อาดัมตัวหนึ่งมีปีกประดับด้วยมุกดา ม้า
ตัวนี้ชื่อนัยมนต์ อาดัมได้ขึ้นบนหลังม้ายิบราอิล
นำหน้า มีกาเอลอยู่ข้างขวา อิสราอิลอยู่ข้าง
ซ้าย อิซรออิลอยู่เบื้องหลัง (4 มาลาอิกัดนี้
สมเด็จพระรามาริบัติที่ 6 ทานแปลไว้ว่าท้าว
จตุโลกบาล) แล้วนำอาดัมแห่ขึ้นไปบนสวรรค์
ทั้งเจ็ดชั้นเพื่อประกาศแก่บรรดาเหล่ามาลา
อิกัดที่ประจำทุกชั้น เมื่อถึงสวรรค์ชั้นใด อาดัม
ก็ได้ให้สละม (สวัสตี) แก่มาลาอิกัดและ
มาลาอิกัดเหล่านั้นก็ได้ให้สละมตอบอาดัม
ในขณะนั้นอาดัมก็ได้รับพระราชโองการจาก
พระผู้เป็นเจ้าว่าดูก่อนอาดัม นี่แหละเป็น
ความมุ่งหมายของเหล่าอมิน จากบุตรหลาน
ของเจ้าตลอดไปจนวันสิ้นโลก (มอมีนหมาย
ความถึงว่าผู้ศรัทธาเชื่อถือและปฏิบัติตามแนว
ของพระผู้เป็นเจ้า) เมื่ออาดัมได้ไปเยี่ยมทั่วทุก
ชั้นในสวรรค์แล้ว ท้าวจตุโลกบาลก็นำอาดัม
ลงมาบนพื้นพิภพโลกพร้อมด้วยกระบวนแห่
พระผู้เป็นเจ้าได้มีพระราชโองการแก่บรรดา
มาลาอิกัด (ทูตสวรรค์) ทั้งปวง แปลความว่า...
เจ้าทั้งหลายจงกระทำการเคารวะอาดัมโดยให้

กราบลง แต่การกราบอาดัมกับกราบพระผู้เป็นเจ้านั้นต่างกัน การกราบเช่นนี้จะกราบได้ แต่พระผู้เป็นเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น เมื่อบรรดามาลาอิกัดได้ยินรับสั่งจากพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ก็พร้อมกันกระทำการระโดยกราบลงยังอาดัมพร้อมเพรียงกันตามรับสั่ง ไม่มีผู้ใดขัดขืนรับสั่ง เว้นแต่อิบลิส (แปลว่ามารหรือจำพวกปีศาจไซตาน) เท่านั้นที่ขัดขืนรับสั่งไม่ยอมกราบอาดัม ก็ประจักษ์แก่ใจของมาลาอิกัดทั้งปวงว่า อิบลิสขัดขืนพระโองการของพระผู้เป็นเจ้าคงจะถูกสาปเป็นไซตาน เมื่อเช่นนั้นบรรดามาลาอิกัดทั้งปวงก็ได้กราบพระผู้เป็นเจ้าพร้อมกันอีกครั้งหนึ่ง โดยสรรเสริญพระเกียรติอันมหาประเสริฐแห่งพระผู้เป็นเจ้ามหาใหญ่ได้ทรงสร้างอาดัมให้เป็นเจ้าครองโลก (การกราบอาดัมสองหนนี้ทางอิสลามก็ได้ถือเอาไปปฏิบัติในเวลานะมาสกราบพระผู้เป็นเจ้าสองครั้งเช่นกัน) ครั้นแล้วพระผู้เป็นเจ้าจึงมีกระหู่ถามอิบลิสว่า ดูก่อน อิบลิส ใครเป็นผู้ห้ามเจ้าไม่ให้กราบสิ่งซึ่งเราสร้างขึ้นด้วยมือของเราเองหรือ อิบลิสตอบพระผู้เป็นเจ้าว่า โอ้อ้อ พระผู้เป็นเจ้าของข้า ข้าพระองค์มีศักดิ์สูงดีกว่าอาดัม เพราะพระองค์ได้สร้างข้าพระองค์จากธาตุรัศมีไฟ และพระองค์ทรงสร้างอาดัมด้วยดินอันมีดมนต์ ไม่เป็นการสมควรที่ธาตุรัศมีจะไปกราบสิ่งที่มีดมนต์ เมื่ออิบลิสได้ทูลขัดขืนพระราชโองการ และยกตัวโอ้อวดดังนี้ พระองค์ก็ทรงขบไล่และสาปแช่งอิบลิสโดยกล่าว ... แปลว่า ดูก่อน อิบลิส โดยที่เจ้าขัดขืนคำสั่งของข้า เจ้าต้องออกจากมาลาอิกัดของข้าตลอดไปจนถึงวันอาเรต (คือวันสิ้นโลก) อิบลิสเจ้าต้องออกจากใต้ฟ้าและแผ่นดินของข้า และให้ร่างกายของเจ้ากลับไปสู่ร่างเดิมของเจ้าคืออิบลิส เมื่อได้ถูกสาปแล้วร่างของ

อิสรอิลก็กลับกลายเป็นร่างอิบลิสไปสภาพเดิมของมัน หน้าคล้ายสุนัข ดุณาเกลียดใคร ๆ พบเข้าก็จำได้ทีเดียวว่าอิบลิสซึ่งมีความกำเริบขัดขืนพระผู้เป็นเจ้า อิบลิสก็กราบทูลขอพระมหากรุณาธิคุณต่อพระผู้เป็นเจ้า ... แปลความว่าข้าพระองค์ได้ถูกลงโทษอันร้ายแรงเช่นนี้ก็เพราะว่าอาดัมเป็นต้นเหตุ ฉะนั้น นับแต่บัดนี้ไปจากวันสิ้นโลก ข้าพระองค์ขอปฏิญาณต่อพระองค์ว่า ถ้าพระองค์จะได้ทรงโปรดพระกรุณาแล้ว ข้าพระองค์จึงจะกล้ากราบทูลต่อพระองค์ได้ พระผู้เป็นเจ้าจึงมีรับสั่งว่า ดูก่อน ... อิบลิส เจ้าจงขอเถิด สิ่งใดที่เจ้าต้องการข้าอนุญาติ อิบลิสจึงกราบทูล ... แปลว่า โดยพระมหาอำนาจของพระองค์อันประเสริฐและสูงสุด โดยเหตุที่อาดัมและบุตรหลานของอาดัมต่อ ๆ ลงไปนั้น ข้าพระองค์ขอรับพระราชทานสิทธิ์ที่จะเข้าไปสิงสู่อุอยู่ในดวงใจเพื่อจะชักนำพวกเขาเหล่านั้นให้ประพฤติตามข้าพระองค์ไปในทางเสื่อมทรามหลงไหลไปในทางชั่วเห็นผิดเป็นชอบ เห็นชอบเป็นผิดบนโลกนี้ต่อไปถึงวันสิ้นโลก เขาเหล่านั้นจะได้รับโทษตกนรกตามข้าพระองค์ไปด้วยกัน เว้นไว้แต่บรรดาข้าพระองค์ที่มีภักดีศรัทธามั่นคงต่อพระองค์เท่านั้น ที่ข้าพระองค์จะแนะนำเขาไปในทางที่ผิดไม่ได้ เพราะข้าพระองค์ไม่มีหนทางจะนำเขาไปในทางความปรารถนาของข้าพระองค์ได้ เนื่องจากเขาเหล่านั้นได้มีความภักดีและศรัทธาในพระองค์อย่างมั่นคง เมื่ออิบลิสได้กราบทูลพระกรุณาแล้ว พระองค์ก็ทรงอนุญาติ นับแต่บัดนั้นมาอิบลิสก็ผูกใจพยายามหาโอกาสจ้องเวรจ้องกรรมล่อลวงอาดัมและบุตรหลานของอาดัมต่อ ๆ กันมาจนถึงวันสิ้นโลก กิจการของอิบลิสและพวกของมันมีการล่อลวงคน

ให้หลงใหล เป็นไปในทางเลวทรามต่ำช้าเช่นนี้
เสมอไปตลอดกาลอวสาน พระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามี
รับสั่งว่าข้าเจ้าใจในคำขอของเจ้าทุกประการ
นรกนั้นเราจะให้เพิ่มความปรารถนาของเจ้า
และจำพวกที่เชื่อตามทาง และกระทำตามเจ้า

(อิบลิสนี้กำเนิดเดิมของมันมาจาก
จำพวกที่เรียกว่า ญาน พวกซินหรือปีศาจ หรือ
ที่ไทยเราเรียกว่า มาร พวกนี้ถูกสร้างขึ้นจาก
ธาตุไฟในนรกมาก่อนมนุษย์หลายแสนปี ได้
ทำความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามาจนได้เป็น
อิสรออิล ทูตของอัลเลาะห์ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ได้สร้างโลกแล้วบริบูรณ์ อิบลิสกับพวกจึงได้
ขออนุญาตลงมายู่ในพิภพโลกนี้ เพื่อได้มา
ทำความภักดีและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
เพื่อหวังความโปรดปรานจะได้เป็นเจ้าของครอง
โลก เมื่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้สร้างอาดัมขึ้นแล้ว
อาดัมจึงได้เป็นศัตรูของเขา ฉะนั้น บรรดา
อิบลิสและมนุษย์จึงได้เป็นศัตรูกันตลอดมาจน
ทุกวันนี้ ข้อนี้จึงเป็นเหตุให้ชาวอิสลามได้ถือ
เป็นคติประจำใจว่า ความดีทั้งหลายเหล่านั้น
มาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า หรือเป็นของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ส่วนความชั่ว การเบียดเบียน อิจฉา ริษยา
ความพยาบาทมาดร้าย ความประมาท โอหัง
บรรดาสรรพความชั่วทั้งหลายเหล่านี้ เรา
เรียกว่ามาจากอิบลิสหรือที่เรียกว่าไซตานซึ่ง
เป็นคำชักนำของอิบลิสในไซตาน)

แล้วพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามีรับสั่งให้บรรดา
มาลาอิกัตให้นำเอาอาดัมขึ้นไปไว้บนสวรรค์
ซึ่งชื่อว่าฟิเรเดาะห์ เมื่ออาดัมขึ้นไปบนสวรรค์
นั้นแล้ว อาดัมได้มองดูในสวรรค์นั้น เห็นนางฟ้า
ที่มีอยู่ในสวรรค์ไม่เหมือนกับตัวสักคนเดียว
วันหนึ่งอาดัมได้เอนตัวลงพักผ่อนร่างกายก็
มอยหลับไป พระอัลเลาะห์เจ้าทรงทราบใน
พระทัยว่า จิตใจของอาดัมมีความฝืนโดยเหตุ

ว่าเท่ากับเป็นเด็กหนุ่มและอยู่หัวคนเดียว
ที่บนสวรรค์นั้น ในบัดนั้นพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็ได้
บังเกิดมารดาของมนุษย์ชาติขึ้นผู้หนึ่งว่า ซีตี
ฮาวา แล้วได้นำลงมาไว้ข้างซ้ายของอาดัม โดย
อำนาจแห่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เมื่ออาดัมได้ตื่นขึ้น
แลเห็นหญิงซึ่งมานั่งข้างตัวนั้นแสนที่จะสวย
ไม่มีสิ่งใดที่จะเปรียบได้ ร่างกายสมบูรณ์ เมื่อ
อาดัมเห็นเช่นนั้นก็เอื้อมมือไปจะสัมผัสนาง
ซีตีฮาวา

ในบัดนั้นมีสุรเสียงลงมาปรากฏแก่หู
อาดัมว่าดูกรอาดัมเจ้าอย่าพึงสัมผัสถูกต้อง
ร่างกายเขาก่อน ซีตีฮาวานี้เราได้ส่งมาเป็นคู่
ครองของเจ้า แต่จำต้องกระทำการสมรสกัน
เสียก่อน อาดัมก็กราบพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้วทูล
สนองว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นก็ได้รับ
พระราชทานมาจากพระองค์ทั้งสิ้น ข้าพระองค์
ขอรับพระราชทานใส่เกล้าและจะปฏิบัติตาม
พระโอองการทุกประการ และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามี
รับสั่งให้พวกมาลาอิกัตนำเอาเครื่องอาภรณ์
นานาชนิดประดับด้วยเพชร พลอย มรกต
ทับทิมอันวิจิตรงดงามใส่ตบัก นำลงมาวางไว้
ต่อหน้าอาดัมและซีตีฮาวา เมื่ออาดัมและฮาวา
ได้แต่งเครื่องอาภรณ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็มี
พระสุรเสียงลงมาแปลเป็นใจความว่า เราได้
นี้กะอาดัมกับซีตีฮาวาซึ่งเป็นข้าของเรา (นี่กะ
คือการสมรส) ที่บนสวรรค์โดยมหาอำนาจของ
เรา เมื่อจบแล้วอาดัมก็กล่าวคำสรรเสริญแห่ง
ความใหญ่ยิ่ง และพระมหากرุณาของพระผู้
เป็นเจ้าของเจ้าอันมหาประเสริฐโดยไม่มีพระเจ้าองค์
ใดที่ข้าพระองค์จะนับถือนอกจากพระองค์แต่
ผู้เดียว

(คำกล่าว นี้กะ นี้ ชาวอิสลามได้ถือ
ปฏิบัติมาจนทุกวันนี้ เพราะอิสลามถือว่าหญิง
ชาติอิสลามจะพอใจอยู่เป็นผัวเมียกันเองไม่ได้

จำต้องมีผู้หนึ่งรู้เห็น ในการกล่าวตามพระ
โองการนี้ก็จะนับว่าการสมรสที่สมบูรณ์
หากผู้ใดได้เสียกันเองด้วยความยินยอมโดย
ไม่มีพิธีนี้กันแล้ว นับว่าผิดเมียคู่กันไม่ถือว่าเป็น
ผิดเมีย แม้ลูกที่เกิดมาก็นับว่าผิดกฎ
บัญญัติ จะไม่ได้รับประโยชน์ ส่วนผิดเมียนั้น
ก็ตี ฝ่ายหนึ่งตายแล้วจะรับประโยชน์เป็นมรดก
ก็ไม่ได้ เพราะเป็นโมฆะมาตั้งแต่เริ่มอยู่ด้วยกัน
เพราะฉะนั้น เรื่องเหล่านี้ทางอิสลามจึงได้ระมัด
ระวังหวงหนักกัน)

ในบัดนั้นพระอัลเลาะห์ก็ได้ประกาศแก่
เทวดาทั้งหลายว่าอาดัมนั้นเป็นบุตรของเรา และ
ซีตีสาวานั้นเป็นภรรยาของเราแล้ว ก็ประกาศ
พรให้คู่สมรสมีความรักใคร่กันตลอดกาล
อวสาน แล้วมีรับสั่งว่า ดูกร อาดัมเจ้าจงจับมือ
ซีตีสาวานั้นได้แล้ว และบนสวรรค์นี้เป็นที่อยู่
ของเจ้าทั้งสอง บรรดาสรรพสิ่งทั้งหลายเป็น
สิทธิ์ของเจ้าที่จะบริโภค หรือจะใช้ เรานุญาต
ทุกอย่าง เว้นแต่ต้นไม้ต้นหนึ่งชื่อครัด เจ้า
อย่าเข้าไปใกล้และอย่าบริโภค ถ้าหากเจ้าเข้าไปใกล้
หรือบริโภคต้นไม้ นั้น เจ้าทั้งสองจะได้รับความ
พิบัติแก่ตัวเจ้าเอง เพราะเหตุว่าเจ้าอยู่บน
สวรรค์นั้นไม่เหมือนอยู่บนพื้นโลก ไม่มีการกิน
การดื่ม แล้วอาดัมก็เดินบนสวรรค์ทั่วไปก็
เห็นว่าเป็นที่มั่นคง บรรดาคนทั้งหลายบน
สวรรค์ก็มีเครื่องนุ่งห่ม และอาหารประดับ
คงจะเป็นที่ปลอดภัย

(ท่านผู้อ่านทั้งหลายจะพิจารณาดูได้ว่า
มนุษย์คนแรก ซึ่งพระเจ้าได้สร้างขึ้นไว้บนโลกนี้
นั้นเป็นชาย เมื่อวิญญานได้เข้าสู่ร่างกายแล้ว
ก็นับว่ามนุษย์ได้ถูกให้เป็นบนโลกโดยสมบูรณ์
คำแรกที่มนุษย์ได้กล่าวขึ้นในโลกเรานี้คือ ได้
กล่าวออกมาเมื่อได้จามออกมาแปลว่า เป็น
พระมหาอิคุณ คำนี้นับว่าเป็นคำมงคลของ

มนุษย์ ซึ่งคล้าย ๆ มีเสน่ห์อันสูง ทรายเท่าทุก
วันนี้ มนุษย์เราก็ก็นับใช้คำนี้เป็นคำตอบแทน
แสดงไมตรีจิตทุกชาติทุกภาษา ซึ่งมีอยู่ในโลก
จนถึงทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น เราจะแลเห็นได้ว่า
มนุษย์คนแรกที่ได้เกิดมาพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้
ทรงสร้างมาด้วยความพิถีพิถันที่ถี่ถ้วน
ฉะนั้น อาดัมจึงได้ถูกพระเจ้าเป็นเจ้าของบรมและ
แนะนำในบรรดาสิ่งที่เป็นมงคลและความเป็น
สุภาพชน และความรู้ได้เห็นด้วยตนเอง
ตลอดทั้งบนฟ้าและพื้นพิภพ ทั้งนี้ ก็นับว่า
พระองค์ได้ทรงให้การศึกษาย่างประเสริฐ
แก่อาดัม เพราะฉะนั้น อาดัมจึงได้เป็นมนุษย์ที่
สะอาดที่สุดไม่มีมลทินมัวหมองเลย)

เมื่ออาดัมได้อยู่บนสวรรค์ด้วยความ
สุขแล้ว พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของก็รับสั่งกับอาดัมอีกว่า
เจ้าจงอยู่ในสวรรค์นี้ให้เป็นสุข แต่ขอเตือน
เจ้าไว้อีกสักครั้งว่าเจ้าจงอย่าได้ละเมิด และเจ้า
ต้องคิดอยู่เสมอว่าอิบลิสเป็นศัตรูตัวสำคัญของ
เจ้า และเจ้าอย่าได้เข้าไปใกล้ต้นไม้ที่เป็น
อันตราย ถ้าเจ้าฝ่าฝืนเข้าไป เจ้าก็จะเป็นผู้
ทำลายตัวของเจ้าเองให้ได้รับความเดือดร้อน
เจ้าจงจำใส่ใจว่าอิบลิสนั้นเป็นศัตรูสำคัญของ
เจ้า เมื่ออาดัมได้รับคำเตือนเช่นนี้แล้ว อาดัมก็
ได้เดินตรวจดูที่ประตูสวรรค์ทุก ๆ ช่องทั่ว ๆ
ไป และนี่ก็อยู่ในใจว่าบรรดาประตูในสวรรค์นี้
มั่นคงดีอยู่ คงจะเป็นความปลอดภัยแก่อิบลิส
ที่จะส่องเข้ามาได้ และตัวเราก็ก็นับว่าได้ทำผิด
ทำร้ายอะไรแก่อิบลิส อีกทั้งอิบลิสก็อยู่ในโลก
แต่เราอยู่ในสวรรค์ไกลกันมากนัก อีกประการ
หนึ่ง ต้นไม้ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ห้ามไว้มิให้เข้า
ใกล้นั้น ถ้าเราได้ปฏิบัติรักษามิเข้าไปใกล้ ๆ
ต้นไม้ที่ พระองค์ได้ทรงห้ามไว้แล้ว เราก็ก็นับ
ปลอดภัยจากอิบลิสได้ มีคำกล่าวไว้ในที่นี้ว่า
จงทราบไว้เถิดว่า ในที่ใดมีบัญญัติบังคับไว้

จำต้องปฏิบัติและพิทักษ์รักษาไว้จงดีถูกต้อง เพื่อได้ทราบเหตุผลและประโยชน์ในที่สุดของมัน เรื่องนี้อาตมก็ได้ระมัดระวังตัวอยู่แล้ว แต่ฝ่ายอิบลิสนั้นก็ตั้งใจหาโอกาสอยู่เสมอที่จะหาอุบายล่อลวงอาตมให้จงได้ วันหนึ่งได้จำแลงตัวเป็นคนแก่มานั่งรอโอกาสอยู่ที่ริมประตูสวรรค์ที่อาตมอยู่ แต่เข้าไปในสวรรค์ไม่ได้เพราะประตูปิดและคนอื่น ๆ จะย่างเหยียบเข้าไปในประตูนั้นไม่ได้ ขณะที่อิบลิสได้รอหาโอกาสอยู่ที่ประตูนั้น มีนกยูงที่อยู่ในสวรรค์นั้นตัวหนึ่งเดินมาที่ประตูและมองออกไปตามช่องเล็ก ๆ ที่มีอยู่ ก็แลเห็นคนแก่ร้องให้อยู่คนหนึ่ง นกยูงจึงถามออกไปว่า ท่านคือใคร อิบลิสจำแลงก็ได้ตอบว่า เราก็คือมาลาอิกัต เช่นมาลาอิกัตทั้งหลายผู้หนึ่ง มีความปรารถนาอยากจะทำเจ้า นกยูงถามว่า มีอะไรสิ่งใดหรือ อิบลิสจึงตอบว่า เจ้าจงมายืนที่ริมประตูนี้เราจะสอนคาถาที่ดี ๆ ให้สัก 3 อย่าง ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่เจ้า คือ 1. จะทำให้หนุ่มสาวอยู่เสมอตลอดกาล 2. ไม่ตายตลอดไป 3. จะไม่ต้องออกไปจากสวรรค์ตลอดกาล

นกยูงตอบว่าเราจะเปิดประตูนี้ไม่ได้ นับตั้งแต่อาตมเข้ามาอยู่ในสวรรค์นี้ มาลาอิกัตได้ใส่กุญแจมั่นคง และลูกกุญแจก็อยู่กับเขา อิบลิสได้อ้อนวอนว่า อย่างไรก็ตามขอให้ช่วยจัดแจงแก้ไขให้ช่วยเปิดประตูนี้ให้จงได้ นกยูงก็กลับเข้าไปบอกกับงูว่า ได้มีคนแก่มานั่งร้องให้อยู่ที่ประตู งูก็ออกมาดู และยื่นคอออกไปตามช่องประตู อิบลิสก็บอกกับงูเช่นเดียวกับนกยูง และงูก็ได้ตอบเช่นเดียวกับนกยูง อิบลิสก็ตอบว่าเราจะไม่เข้าไปทางประตู แต่เราจะเข้าไปทางปากของท่าน งูนึกในใจว่า ไฉนคนแก่นี้จะเข้าไปทางปากเราได้ จึงลองอ้าปากดูเมื่ออิบลิสเห็นดังนั้นก็แปลงกายให้เล็กลง และ

กระโดดเข้าไปในปากของงู งูก็พาเข้าไปในสวรรค์ได้สมความปรารถนา แล้วอิบลิสได้ขอร้องให้งูนำไปที่ต้นไม้ครัด

เมื่อถึงต้นไม้อิบลิสก็ออกมาจากปากงูนั้น และพักผ่อนอยู่ที่ต้นไม้นั้น แล้วก็กลิ้งร้องไห้เสียงดังได้ยินถึงพวกนางเทพธิดาในสวรรค์ ทำให้พวกนางธิดาพากันตกใจนึกฉงนว่า ใครมาร้องให้อยู่ในสวรรค์ไม่เคยได้ยิน เพราะในสวรรค์เป็นที่สุขารมณ์ ไม่เคยมีผู้ใดทุกข์ร้อน และไม่มีใครอธิษฐานขากันในบัดนั้นบรรดาพวกนางเทพธิดาก็พากันมายังต้นไม้อิบลิสนั่งร้องไห้อยู่ นั้น ซีตีฮาวาก็มาด้วย (ซีตี ภาษาอาหรับแปลว่าพระนาง) และถามนางเทพธิดาเหล่านั้นว่ามีเรื่องอะไรกันนางเหล่านั้นจึงบอกว่า มีคนแก่ผู้หนึ่งเข้าทั้งปวงไม่รู้จักมานั่งอยู่ที่นี้ ขณะนั้น อิบลิสปลอมก็ได้เห็นซีตีฮาวา แล้วพระนางฮาวาก็ได้ถามว่าท่านเป็นใคร มาจากไหน เหตุใดจึงร้องให้อิบลิสก็ตอบว่า คุณก่อน แม่สาว ๆ ทั้งหลาย ตัวเรานี้ก็อยู่ในจำพวกมาลาอิกัต ที่เราได้ร้องให้ก็เพราะพวกท่านทั้งหลายนั้นแหละ เพราะเหตุว่า พระผู้เป็นเจ้าจะต้องให้พวกท่านออกจากสวรรค์นี้ ถ้าพวกท่านทั้งหลายมีความประสงค์จะอยู่ในสวรรค์อีกต่อไปแล้ว ก็จงเก็บผลไม้กิน เมื่อท่านกินแล้ว พวกท่านก็จะอยู่ในสวรรค์นี้ได้ต่อไปชั่วกัลปาวสาน

ซีตีฮาวาได้กล่าวตอบอิบลิสว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ห้ามพวกเรามิให้กินผลไม้ เหตุใดท่านจึงได้บอกให้เรากินผลไม้ที่พระองค์ทรงห้ามนี้ อีก อิบลิสจึงตอบซีตีฮาวาว่า นั่นคือเป็นนโยบายพระอัลเลาะห์เจ้า ที่จะให้ท่านต้องออกจากสวรรค์ไปอยู่ในพิภพโลก และจะทำให้ท่านเกิดความชราขึ้นแก่ร่างกาย และร่างกายของท่านก็จะเล็กลงอีก แต่ถ้าท่านกินผลไม้แล้ว

ท่านก็จะพ้นจากอันตรายแก่ตัวท่าน แล้วอิวบิลิสก็ได้กล่าวคำสาบาน โดยกล่าวพระนามของอัลเลาะห์อย่างแข็งแรง เมื่อซีตีฮาวาได้ยินคำสาบานของอิวบิลิสโดยกล่าวพระนามของอัลเลาะห์เช่นนี้ก็เชื่อถือ จึงเอื้อมมือออกไปเก็บผลไม้ครั้งใดมา 3 ผล และกินเสีย 1 ผล อีก 2 ผลนำเอามาฝากอาดัม อาดัมจึงถามว่านี่คืออะไร ฮาวาตอบว่านี่แหละผลไม้ที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของห้าม ท่านลองรับประทานดูซีข้าพเจ้าได้รับประทานมาแล้ว 1 ผล มีรสโอชามาก อาดัมตอบว่าเราได้กระทำสัตย์ต่ออัลเลาะห์แล้วว่าจะไม่รับประทานผลครั้งนี้ เพราะพระองค์ทรงห้ามไว้ เราไม่ยอมกิน ซีตีฮาวาก็จัดแจงรินน้ำคอมาร์ (คือน้ำสุรา) ที่มีอยู่ในสวรรค์มายื่นให้ออาดัมถ้วยหนึ่ง เมื่ออาดัมได้รับน้ำสุราจากฮาวาดื่มแล้วก็รู้สึกมึนเมา และลืมคำมั่นสัญญาที่มีไว้ต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ บังเอิญให้เป็นการปิดอกปิดใจอาดัม แล้วจึงได้รับผลไม้ครั้งใดนั้นจากมือของฮาวามารับประทาน พอกลืนตกลึงลำคอกก็ให้บังเกิดปฏิกิริยาขึ้นที่อาดัม โดยที่อาการแคว้งตลกแต่งร่างกายของอาดัมและซีตีฮาวาก็หลุดอันตรายหายไปหมดสิ้นไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ขณะนั้นอาดัมก็เอื้อมไปเด็ดเอาใบไม้มาปกปิดร่างกายและยื่นให้ซีตีฮาวาเป็นเครื่องปกปิดร่างกาย แล้วอาดัมก็ร้องให้ขอพระมหากรุณาต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ

พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของมีรับสั่งว่า ดูกร อาดัม เราได้ห้ามเจ้าไว้แล้วไม่ใช่หรือว่าอย่าเข้าไปใกล้ต้นไม้ต้นนั้น และให้ระมัดระวังอิวบิลิสศัตรูตัวสำคัญของเจ้า ทันใดนั้นพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของก็มีรับสั่งให้มาลาอิกัดนำตัวอาดัม ซีตีฮาวา นกยูง งู และอิวบิลิสออกไปจากสวรรค์ลงสู่พื้นพิภพ บรรดามาลาอิกัดก็กระทำตามรับสั่งในเมื่ออาดัมจะได้จากสวรรค์มานั้น อาดัมได้

ยืนขึ้นร้องให้รำพันในการที่จะต้องออกจากสวรรค์ไปยังโลก แล้วอาดัมก็ได้เอากิ่งไม้ในสวรรค์นั้นกิ่งหนึ่งถือติดมือมาเพื่อทำไม้เท้าป้องกันตัว (ไม้เท้าอันนี้เป็นไม้เท้ากายสิทธิ์ อภินิหารมากมายตกทอดต่อ ๆ ลงมายังนาบีองค์สำคัญ ๆ จนถึงที่สุดนาบีสุไลมาน ซึ่งเป็นเจ้าครองโลก)

เมื่ออาดัมและพวกได้เดินออกมาจากสวรรค์แล้ว อาดัมได้ตกลงมาในโลกในที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า *ซวันเต็ด* ส่วนซีตีฮาวานั้นได้ตกลงมาในที่แห่งหนึ่งเรียกว่า *ยิตดะห์* คือท่าเรือที่จะขึ้นไปในเมืองเมกกะในปัจจุบันนี้ (ช่องทะเลแดง) ส่วนนกยูงนั้นตกที่อินดุสถานงุนั้นตกลงมาที่ *ชะฟาฮาน* แผ่นดินอาฟริกา อิวบิลิสนั้นตกลงมาที่ตำบลแห่งหนึ่ง เรียกว่า *กัมมันตรัน* (ไม่ทราบว่าเป็นที่ใดแน่) เมื่ออาดัมและฮาวาได้ตกลงมาอยู่ในพื้นพิภพในตำบลดังกล่าวแล้วก็รู้สึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง ซึ่งตนได้กระทำการฝ่าฝืนข้อบัญญัติของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ มีความหวั่นเกรงไปอีกว่า ถ้าหากว่าได้กระทำการฝ่าฝืนผิดคำสั่งพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ ไม่ทราบว่าจะได้รับโทษต่อไปในสถานใดอีก อาดัมและฮาวาต่างก็ร้องให้ขอรับสารภาพโทษของตนต่อพระเจ้า ผู้เป็นเจ้าของ มีกล่าวกันไว้ว่า การรำพันขอลูแก่โทษตัวต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของอยู่ถึง 200 ปี กล่าวกันว่าจนน้ำตาของอาดัมนั้นหลั่งไหลออกมาเป็นลำธาร จนเป็นเหตุให้ริมลำธารนั้นเกิดต้นผลไม้ขึ้นได้ เช่น ต้นทับทิม อินทผลัม ส่วนซีตีฮาวานั้นนั่งร้องไห้เช่นเดียวกับอาดัม จนน้ำตาไหลเป็นลำธารออกมาถึงทะเล ตามริมลำธารนั้นเกิดเป็น *ชะระ* ส่วนในทะเลเกิดเป็น *หอยมุก* (*ชะระ* นั้นเป็นหินมุเปื่อยชนิดหนึ่ง ซึ่งพวกอาหรับเอามาทำหอยมุกตา ถือกันว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ เป็นยาตาทำให้ตาสว่าง และทำ

... เมื่ออาดัมได้รับน้ำสุราจากฮาวาตีแล้วก็รู้สึกมีนเมา และลืมนัดสนธิสัญญาที่มีไว้ต่อพระเจ้า บังเอิญให้เป็นการปิดอกปิดใจอาดัม แล้วจึงได้รับผลไม้ครุได้นั้น จากมือของฮาวามารับประทาน พอกลืนตกลึงลำคอกก็ให้บังเกิดปฏิกิริยาขึ้นที่อาดัม โดยที่อารมณ์เครื่องตกแต่งร่างกายของอาดัมและซีตีฮาวาก็หลุดอันตรธานหายไปหมดสิ้นไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ขณะนั้นอาดัมก็เอื้อมไปเด็ดเอาใบไม้มาปกปิดร่างกาย และยืนให้ซีตีฮาวาเป็นเครื่องปกปิดร่างกาย แล้วอาดัมก็ร้องให้ขอพระมหากษัตริย์ต่อพระเจ้า...

ให้นัยน์ตาสวยงามคมชัดยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นหญิงชายชาวอาหรับจึงได้เกิดความนิยมทั่วทุกตัวคนมาจนถึงทุกวันนี้ จนเป็นเหตุให้แพร่หลายไปถึงยุโรปและอเมริกาตลอดถึงไทยเราด้วย ส่วนมุมนั้นก็เป็นที่นิยมของหมู่สตรีทั้งหลายทั่วโลก)

อยู่มาวันหนึ่ง ยิบราฮิลมาแจ้งต่ออาดัมว่ามีรับสั่งจากพระเจ้าว่าให้ท่านขึ้นสะฮียสักครั้งหนึ่งก่อนตาย เมื่ออาดัมได้ยินคำว่าตายก็รู้สึกตัวสั่นร่างกายอ่อน เพราะไม่เคยได้ยินคำว่าตายมาก่อน และอาดัมถามยิบราฮิลตอบว่า กะบาตุลลอ (แปลว่าไปนมาสการพระวิหารใหญ่ที่เมกกะในปัจจุบันนี้ แต่ก่อนที่ยังไม่มีอะไรเป็นหลักฐานเป็นแต่จำพวกมลาอิกัดได้มากระทำการสักการะผืนแผ่นดินอันน้อยที่ตั้งมหาวิหารทุกวันนี้) ในบัดนั้นอาดัมก็เดินตั้งหน้าไปทางทิศที่ยิบราฮิลชี้ให้ทุก ๆ แห่งที่อาดัมได้พักในระหว่างที่เดินไปนั้น ที่เหล่านั้นได้กลายเป็นเมืองและประเทศใหญ่ ๆ โดยอำนาจและความใหญ่ยิ่งของอาดัมที่พระเจ้าเป็นเจ้าประทานให้ เมื่ออาดัมได้เดินทางถึงเมกกะได้กระทำการสักการะพระเจ้าเป็นเจ้า ณ ที่เมกกะนั้นแล้ว บรรดามลาอิกัดทั้งหลายก็บอกกับอาดัมว่าพวกเราได้มากระทำ

กิจทักษิณาวัดในที่เมกกะนั้นมานานก่อนท่านถึง 2,000 ปี

อยู่มาวันหนึ่ง อาดัมได้เห็นร่างหญิงคนหนึ่งเดินมาในทุ่งแต่ระยะไกล จึงพิศวงมองดูไปก็จำได้ว่าเป็นซีตีฮาวาภรรยา อาดัมก็เดินเข้าไปใกล้ ต่างคนก็เฝ้าหากันร้องให้รำพันกลัวเกรงอำนาจพระเจ้าและคิดถึงเรื่องอดีตที่ล่วงมาแล้วในสวรรค์ เฝ้าขอลูกแก่โทษต่อพระเจ้า พระเจ้าก็สั่งให้มลาอิกัดเปิดหนทางในวิธีของโลกตลอดจนเจ็ดชั้นฟ้าถึงพระมหารัตนบัลลังก์แห่งพระเจ้า อาดัมก็ได้มองเห็นตลอดขึ้นไปถึงมหารัตนบัลลังก์ ที่เสามหารัตนบัลลังก์นั้นจารึกคำสรรเสริญไว้มีความว่า *แอลีแลฮะฮิลล่อฮนลอ มุฮัมมะตุรอซซูลูนลอ* (คำคำนี้เป็นคาถาสาคัญของชาวอิสลามทั่วไปของโลก เขาจะบ่นพร่ำในทุกขณะลมหายใจจะไม่ลืมน และเขาจะสิ้นลมหายใจไปพร้อมด้วยคำคำนี้ คาถานี้แปลว่า ข้าขอนับถือและปฏิบัติตามพระองค์อัลเลาะห์แต่ผู้เดียว และนะบีมุฮัมมัดนั้นเป็นข้าและเป็นบุตรของพระองค์)

เมื่ออาดัมได้มองแลเห็นคาถาดังได้กล่าวมาแล้วนั้น จึงได้กล่าวคำกราบทูลวิงวอนรับสารภาพความผิดลบลู่แก่โทษต่อพระเจ้าเป็นเจ้าว่า

โดยอำนาจคาถาที่จารึกไว้บนมหาธาตุนั้น
ข้าพระองค์ขอ *เตวรวีต* (หมายความว่าปลง
อาบัติหรืออุกาทโทษ) ต่อพระองค์ ในทันใดนั้น
พระผู้เป็นเจ้าของข้ารับสั่งแกยิบราอิลให้มาแจ้งแก่
อาดัมว่า ข้าได้ยกโทษให้แก่อาดัมและฮาวาแล้ว
แล้วอาดัมกับฮาวาก็ขึ้นทำฮะยีในที่กะบะห์นั้น
ตามรับสั่ง เมื่อเสร็จพิธีฮะยีแล้วยิบราอิลก็ได้
นำอาดัมไปที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง และได้เอาดินใน
แม่น้ำนั้นขุดสี่ซาระหลังอาดัม เพื่อเป็นมงคลกแก่
บุตรหลานของอาดัมที่เกิดมาต่อ ๆ กันลงไป
(แม่น้ำนี้เรียกว่าแม่น้ำ*เนยอะมัน* แม่น้ำ
นี้อยู่ในสวรรค์ เป็นแต่มาลาอิกัดไปนำเอาดิน
ในที่นั้นลงมาขุดสี่ที่หลังอาดัมเพื่อเป็นมงคลก
ดังได้กล่าวแล้ว)

อาดัมจึงได้ถามยิบราอิลว่า การกระทำ
เช่นนี้เพื่อประโยชน์อันใด ยิบราอิลจึงตอบว่า
นี่แหละคือจะเป็นเหตุให้บุตรหลานของเจ้า
ที่จะเกิดต่อ ๆ กันมาโดยที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ประทานให้อาดัม อาดัมจึงได้มองขึ้นไปบน
อากาศ แลเห็นบรรดาดวงวิญญาณบุตรหลาน
ของเขาอันที่จะเกิดในพิภพโลกนั้นดูมากมาย
เต็มไปบนเวหา อาดัมจึงได้บอกกับยิบราอิลว่า
ดูก่อนท่านยิบราอิล พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ประทาน
บุตรหลานของข้าพเจ้าในอันที่จะเกิดมาใน
พิภพโลกเท่าที่แลเห็นนี้ ไฉนจะอยู่ในโลกนี้
จุกันได้ ยิบราอิลจึงตอบอาดัมว่า เป็นความ
ประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งทรงมหาอำนาจ
อันใหญ่ยิ่งอันจะให้บังเกิดขึ้นเช่นนั้น ดูกร
อาดัม บรรดาดวงวิญญาณเหล่านี้บางส่วน
กำลังจะเกิดขึ้น บางส่วนอยู่ในครรภ์มารดา บาง
ส่วนเพิ่งจะอยู่ในกระดูกสันหลังบิดา และ
วิญญาณส่วนไหนมาก่อนนั้นเขาจะตายก่อน
เช่นนี้จนถึงอวสาน อาดัมจึงพูดว่าลูกหลานของ
เราอันที่จะเกิดมานี้เราได้พิเคราะห์ดูเห็นว่า

มีจรรยา มารยาทต่าง ๆ กัน ซึ่งได้มองเห็นบาง
พวกเป็นอิสลาม บางพวกเป็น *กาฟิร* บางพวก
เป็น *มุหนิน* ผู้ซึ่งเชื่อถือพระเจ้า และบางพวกเป็น
อาชี ผู้เชื่อถืออิบลิส บางพวกมีความร่าเริง
บางพวกมีความเศร้าโศก บางพวกมั่งมีเป็น
เศรษฐี บางพวกยากจน แล้วพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้มี
รับสั่งว่า ดูกรอาดัม เจ้าจงพินิจดูลูกหลานของ
เจ้าที่มั่งมีนั้น ดูพวกเขาไม่รู้จักพอในพระมหา
กรุณาของเราเลย และพวกที่ยากจนนั้นเล่าก็
ไม่มีความอดทนต่อเราเลย แล้วพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็
รับสั่งแก่บรรดาวิญญาณที่เดิมอยู่บนอากาศนั้น
ให้แปรชบวนเป็นแถวตามเหล่าตามพวก ล้อม
รอบตัวอาดัมเต็มทั้งสี่ทิศ แต่ทิศตะวันออกถึง
ทิศตะวันตก ทิศใต้ถึงทิศเหนือ เป็นแถว ๆ เต็ม
ทั้งโลก และโดยความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ
เจ้าที่จะชี้อาดัมแลเห็นเหตุสำคัญว่า บุตรหลาน
ของเขาที่จะเกิดมาในโลกถึงวันสิ้นโลก ด้าน
ขวาของเขาจะเป็น *มุหนิน* และแถวฝ่ายซ้ายของ
อาดัมนั้นแหละจะเป็นพวก *มุญาเฟียะ* พวก
ซินดิด พวก *อาชี* และพวกที่หนึ่งอยู่แถวหน้าของ
อาดัมนั้นจะเป็นพวก *นาบี* และพวก *วาลี* (*วาลี* คือ
พวกที่สำเร็จเป็นอรหันต์) และแถวหลังอาดัม
นั้นเป็นพวก *กาฟิร* และพวก *มาชริก* แล้วพระ
ผู้เป็นเจ้าของเจ้ามีรับสั่งแปลความว่า เราเป็นเจ้าของ
เจ้าทั้งหลายมิใช่หรือ? บรรดาวิญญาณทั้งปวง
ก็กราบทูลต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าว่า พระองค์เป็นพระ
ผู้เป็นเจ้าของข้าทั้งหลาย แล้วพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจึง
รับสั่งว่า ให้เจ้าทั้งหลายกระทำการกราบไหว้
เคารพพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ในบัดนั้นฝ่ายแถว
ข้างขวาก็ได้กราบตามรับสั่งพร้อมกัน ส่วนแถว
ข้างซ้ายของอาดัมทั้งสิ้นไม่กระทำการกราบ
ไหว้ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจึงรับสั่งเป็นครั้งที่สอง ให้
เจ้าทั้งหลายจงกระทำการกราบไหว้ ฝ่ายแถว
ขวาได้ทำการกราบไหว้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพร้อมกัน

แต่สองส่วน อีกส่วนหนึ่งไม่กราบ ส่วนแถว
ฝ่ายซ้ายนั้น ส่วนหนึ่งได้กระทำการกราบ อีก
สองส่วนไม่กระทำการกราบ เพราะฉะนั้นจะ
แลเห็นได้ว่าพวกที่กราบไหว้ตามรับสั่งนั้นเป็น
อิสลาม ผู้ที่ไม่ทำการกราบไหว้นั้นไม่ใช่อิสลาม

พระผู้เป็นเจ้าจึงมีรับสั่งต่ออาดัมว่า
วิญญานแถวซีกข้างขวาซึ่งทำตามรับสั่งของ
เรานั้นแหละพวกที่จะได้สวรรค์ ส่วนพวกที่ไม่
กระทำการตามนั้น หนทางของเขาก็ต้องแยก
ไปทางนรก เมื่ออาดัมได้ฟังรับสั่งดังนั้น ก็รู้สึก
ว่าลูกหลานของตัวอันที่จะเกิดมาบนพิภพโลก
นี้จะมีส่วนดีเป็นส่วนน้อย ส่วนเลวจะมีมาก
แล้วอาดัมก็ร้องไห้เกรงกลัวอำนาจของพระ
ผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจึงมีรับสั่งต่ออาดัมว่า
ดูกร อาดัม อิบลิสนั้นเจ้าจงอย่าได้ละเมิดและ
ประมาทเป็นอันขาด เพราะมันได้อยู่ร่วมโลก
กันกับเจ้า และลูกหลานของเจ้าในกาลต่อไป

(การที่พระเจ้าได้มอบลูกหลานมรดก
ให้อาดัมตามที่ได้กล่าวมาแล้วทางเบื้องต้นนั้น
ก็เพราะเหตุว่าจะต้องให้อาดัมต้องได้รับรู้เห็น
ในจำนวนวิญญาน อันที่จะให้เกิดมาในพิภพ
โลกนี้ทั้งหมด และพระผู้เป็นเจ้าได้เปิดหนทาง
ให้อาดัมได้รู้เห็นโชคและความเป็นมาของ
บรรดาวิญญานทั้งหลายเหล่านั้น ทั้งดีและชั่ว
มีและจน ให้อาดัมได้เห็นทุกประการ ข้อเหล่านี้
เรียกรวมกันตามภาษาศาสนาของอิสลามว่า
อาซัน แปลว่าลิขิตที่ติดตัวมาแต่กำเนิด
ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้ไว้เป็นกำเนิด
ดั้งเดิมมาทีเดียว ข้อนี้ชาวอิสลามถือกันโดย
มั่นคงแน่นอน แต่มีบทห้ามไว้ว่ามนุษย์เรา
เกิดมาทุกคนต้องชวนช่วยใช้ความสามารถ
ของตนไม่ให้ยู่หนึ่งคอยรับแต่ทาน มนุษย์
เช่นนี้เรียกว่า เบียนโลก หากเป็นคุณประโยชน์
อะไรแก่ตัวเองหรือแก่โลกหรือแก่ศาสนา

แต่ประการใดไม่ ข้อนี้ถึงทางศาสนาก็ตำหนิ
เพราะศาสนาสอนให้เราได้เลี้ยงตัวเองและ
ครอบครัว และให้รู้สึกบุญคุณของพระผู้เป็นเจ้า
ของประมุขผู้ปกครอง คือพระมหากษัตริย์หรือ
ประธานาธิบดีหรือบิดามารดาครูบาอาจารย์
และคุณของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งเราได้
อนุเคราะห์แม้แต่น้อย จจริงอยู่ทางศาสนาก็
อนุญาตไว้ว่า ให้มนุษย์ทำทานแก่คนจน และ
คนจนก็มีหน้าที่รับทานเหล่านั้นได้ ซึ่งศาสนา
ได้แบ่งแยกหน้าที่ ผู้ที่จะรับทานเหล่านี้ได้มีอยู่
8 ประเภท มิใช่ว่ามนุษย์ทั้งหลายนั้นจะมี
หน้าที่รับทานทั้งหมด หามิได้ 8 ประเภทที่
อนุญาตไว้ให้รับทานได้ มีดังนี้ 1. เด็กกำพร้า
2. นักรบที่เข้าทำสงครามซึ่งร่างกายทุพพล-
ภาพ 3. บุตรภรรยาของนักรบซึ่งสามีเสียชีวิต
4. ผู้กอบกู้ศาสนา เช่น แนะนำสั่งสอนศาสนา
หรือได้ช่วยเหลือเกื้อกูล 5. ครูบาอาจารย์ 6.
คนยากจนซึ่งไม่สามารถจะเลี้ยงตัวได้ 7.
มนุษย์จำพวกที่ร่างกายพิการ ไม่สามารถจะ
เลี้ยงตัวได้ 8. เจ้าหน้าที่ผู้จัดการในเรื่อง
เกี่ยวกับธรรมทานนี้)

ท่านผู้อ่านทั้งหลายได้โปรดพิจารณา
ข้อความที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วนั้น ท่าน
จะแลเห็นว่าเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างอาดัม
คือผู้ชายแล้วร้อยปีเศษ จึงได้สร้างผู้หญิง คือ
ซีตีฮาวาให้มาเป็นคู่ครองของอาดัม แล้ว
ทำการสมรสให้ไปอยู่บนสวรรค์ ดังได้กล่าว
มาแล้วทางเบื้องต้นนี้ ในขั้นแรกของมนุษย์
สองผิวเมียนี่ พระผู้เป็นเจ้าก็ได้วางกฎเกณฑ์
ไว้ให้มนุษย์ผู้นั้นปฏิบัติมีอยู่เพียงบทเดียว คือ
ข้อห้ามมิให้อาดัมและซีตีฮาวาไปเข้าใกล้ต้นไม้
และกินผลครัดแต่ประการเดียว เพื่อให้อาดัม
และซีตีฮาวาปฏิบัติ แต่อาดัมและซีตีฮาวาก็รู้ตัว
และตั้งใจปฏิบัติตามโอองการนั้นทุกประการ

นอกจากนั้นแล้ว พระผู้เป็นเจ้ายังได้เน้นข้อห้ามให้อาตัมทราบไว้อีกด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ตีอิบลิสยังหาอุบายต่าง ๆ เข้ามาล่อลวงอาตัมและฮาวาถึงในสวรรค์จนได้สมประสงค์ เราจะแลเห็นได้ว่าการล่อลวงของอิบลิสนั้นเล่ห์เหลี่ยมของมันสำคัญมาก ถ้าผู้ใดประมาทแล้วคงหลงอยู่ในกลของมันได้ ข้อนี้ศาสนารวงนักไม่ให้ประมาท ทางพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าท่านก็สั่งนักสั่งหนาไม่ให้ประมาท ขอให้ท่านผู้อ่านจงสังเกตกลของอิบลิสให้ดี ๆ ซึ่งมันเข้าตีท้ายคร้วของอาตัม คือ ใช้อุบายให้ซีตีฮาวาหลงกลของมันโดยเอาผลคร้วไต้นั้นมากิน แล้วซีตีฮาวายังไปบังคับและใช้กลนั้นให้อาตัมหลงไหลพลอยเสียไปด้วยกันทั้งคู่ เรื่องนี้จึงเป็นมรดกตกทอดมายังมนุษย์เราทุกวันนี้ กล่าวคือในทุกวันนี้ผู้ใดจะให้สินบนต่อผู้มีอำนาจเหนือก็จำเป็นต้องใช้แผนตีท้ายคร้วแบบอิบลิสนี้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งกล่าวกันทั่วไปในประเทศไทย

เมื่ออาตัมและซีตีฮาวาได้รับพระโอวาทจากพระผู้เป็นเจ้าเช่นนั้น ทั้งสองก็กราบลงแล้วทูลว่าขอพระองค์ผู้ทรงไว้ซึ่งพระมหากรุณา ได้พระราชทานโทษานุโทษแก่ข้าพระองค์ และขอได้ทรงพระเมตตาปกป้องข้าพระองค์ให้พ้นจากความเบียดเบียนจากอิบลิสซึ่งเป็นศัตรู พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานพรให้อาตัมแล้วพระองค์ทรงให้สัญญากับอาตัมว่า เจ้าและลูกหลานของเจ้าจงอย่าประมาท ถ้าเจ้าและลูกหลานของเจ้าได้ปฏิบัติไปตามคำสั่งของเรา เราก็จะประทานประโยชน์อย่างยิ่งให้ได้ไปสวรรค์ ถ้าใครประพฤติตามอิบลิสก็ต้องไปทางนรกพร้อมกับพวกอิบลิส เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ให้คำมั่นต่ออาตัมแล้ว ก็ประทานหินก้อนหนึ่งจากสวรรค์ลงมาบนพื้นพิภพโลกเพื่อเป็นสักขีพยานในความประพฤติของมนุษย์ในโลกนี้

ในการที่จะทำดีและทำชั่วทั้งหลาย

(หินก้อนนี้เมื่อลงมาจากสวรรค์นั้นแต่เดิมเป็นสีขาว และได้นำเอาไปติดไว้ที่ประตูกะบะห์ มหาวิหารใหญ่ในเมืองเมกกะทุกวันนี้ เมื่อพวกฮะยีที่ไปกระทำฮะยีก็ไปจุ่มหินก้อนนี้เพื่อเป็นมงคลและเป็นสักขีแห่งการกระทำฮะยี หินก้อนนี้เวลานี้เป็นสีดำไม่ขาวเหมือนแต่ก่อน เขารู้กันว่า เพราะเหตุที่คนขึ้นไปกระทำฮะยีได้จุ่มหินนี้ติดเอาบาปไปติดอยู่ จึงเป็นเหตุให้สีของหินนั้นดำลง)

เมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานคำมั่นต่ออาตัมแล้ว พระองค์ก็ได้รับสั่งว่า เราได้ให้รอซูลและนาบีของเราจากลูกหลานของเจ้ามาสั่งสอนควบคุมกันต่อ ๆ กันมา ตามกาลสมัย จนถึงวันสิ้นโลก นาบีและรอซูลองค์หลังที่สุดและใหญ่ยิ่งที่สุดนั้น คือ นาบีมุฮัมมัด รอซูลล่อหลอห์ โดยประทานคัมภีร์กุรอ่านอันเป็นคัมภีร์ที่สุดจนวันสิ้นโลก ซึ่งเรียกได้ว่าเป็นแม่บทแห่งคัมภีร์ทั้งหลาย บรรดานาบีและรอซูลทั้งหลายซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานลงมาเป็นทูตของพระองค์ตามกาลสมัยนั้นรวมกัน 24,313 พระองค์ องค์ที่สุดคือ นาบีมุฮัมมัด รอซูลล่อหลอห์ เมื่ออาตัมได้รับทราบพระโองการพระผู้เป็นเจ้าดังนั้นแล้วก็รู้สึกทุกขโศกนั่งร้องไห้รำพันถึงว่าบุตรหลานทั้งหลายจะไปสวรรค์มีเป็นส่วนน้อย จะถูกล่อลวงจากอิบลิสไปตกนรกเสียเป็นจำนวนมาก ในบัดนั้นพระผู้เป็นเจ้าก็มีรับสั่งว่า ดูกร อาตัมเจ้าจงไปที่ตำบลซันเด็ต เพราะที่นั่นแหละจะเป็นที่อยู่ของเจ้าและซีตีฮาวาภรรยาของเจ้า เมื่ออาตัมได้รับพระโองการเช่นนั้นก็เดินไปพร้อมกับซีตีฮาวา เมื่อถึงก็ได้จัดแจงที่พัก (ที่ตำบลซันเด็ตนี้คือแผ่นดินเดิมที่อาตัมตกลงมาจากสวรรค์นั่นเอง นักประวัติศาสตร์อาหรับกล่าว

... ขอให้ท่านผู้อ่านจงสังเกตรูปของอิบลิสให้ดี ๆ ซึ่งมันเข้าตีท้าย ครีวของอาดัม คือไข่อูบาย ให้ซีตีฮาวาหลงกลของมันโดยเอาผลครีวได้นั้นมากิน แล้วซีตีฮาวายังไปบังคับและใช้กลนั้น ให้อาดัมหลงไหลพลอยเสียไปด้วยกันทั้งคู่ เรื่องนี้จึงเป็นมรดกตกทอดมายังมนุษย์เรา ทุกวันนี้ กล่าวคือในทุกวันนี้ผู้ใด จะให้สินบนต่อผู้มีอำนาจเหนือก็จำเป็นต้องใช้แผน ตีท้ายครีวแบบอิบลิสนี้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งกล่าวกันทั่วไปในประเทศไทย...

กันว่าเป็นแผ่นดินเมโซโปเตเมียในแผ่นดิน เตอร์กีฝั่งเอเชีย ซึ่งเป็นที่ตั้งเมืองหลวงของ เตอร์กีทุกวันนี้ บางคนก็ว่าเป็นประเทศ อิสราเอลทุกวันนี้ หรือที่เรียกว่าไมตุลมุ๊กตติส)

ต่อมาวันหนึ่งยิบราอิลได้นำเอาเหล็ก 7 ชิ้น ซึ่งได้ทำสำเร็จรูปแล้วมามอบให้กับอาดัม เพื่อเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ ดังที่มีพระโองการ ... แปลความว่า เราได้ส่งเหล็กมายังพื้นพิภพนี้ เพื่อประสงคืให้เป็นประโยชน์แก่มนุษย์ เหล็ก 7 ชิ้น ซึ่งได้นำมาให้อาดัมนี้ คือ 1. ค้อนเหล็ก 2. ทังเหล็ก 3. สว่านเจาะเหล็ก 4. ขวานปสิ 5. จอบ 6. คีมเหล็ก 7. เครื่องประกอบกร ทำเหล็ก

(ขวานปสิหรือขวานโยนก็เรียก ขวาน ชนิดนี้เป็นขวานโบราณ พวกชาวไร่ชอบใช้ โคนตันไม้และใช้ต่างฝักก็ได้ ขวานชนิดนี้รูป สันฐานไม่เหมือนขวานที่เราใช้ถากหรือฟันไม้ อย่างทุกวันนี้ ไม่มีรูเป็นบ้อง แต่มีก้นเหมือน มีดพริ้ว ตาขวานกว้างประมาณ 3-4 นิ้ว ตายาว 5-6 นิ้ว ก้นยาวประมาณ 5 นิ้ว มีด้ามยาว ประมาณ 2-3 ศอก ปลายด้ามงอเขาะเป็นร่อง เท่าขนาดของก้นขวาน แล้วมีหวายถักเป็น ดอกไม้ที่ปลายด้าม เมื่อต้องการใช้โคนไม้

หรือถากไม้ ก็เอาก้นขวานนั้นแทงลงในช่อง ปลูกถักด้วยหวาย แล้วดอกให้แน่น ถ้าจะใช้ เป็นฝักถากไม้ก็บิดตาขวานนั้นให้ขวางออก เหมือนฝักแล้วถากไม้แทนฝักได้ด้วย)

เมื่ออาดัมได้รับเหล็กจากยิบราอิลแล้ว จึงบอกว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เราไม่เคยมีเลย จะใช้ประโยชน์ได้อย่างไร และจะได้อะไรเอา มาใช้หุงต้มอาหารอย่างทำนว่านั้น ยิบราอิลจึง ตอบว่า พระผู้เป็นเจ้ายังจะได้ประทานไฟ มาให้แก่ท่าน ในบัดนั้นก็มีรับสั่งให้ยิบราอิล ลงไปเอาไฟในนรกนำมายื่นให้แก่อาดัมหนึ่ง ก้อน อาดัมก็รับเอาก่อนไฟนั้น เมื่อมืออาดัม ได้ถูกก่อนไฟนั้น ไฟนั้นก็มีความร้อนมากกว่า ไฟธรรมดาที่เราใช้อยู่ทุกวันนี้ ไฟนั้นมีความ ร้อนมาก จึงหล่นลงจากมืออาดัมตกถึงดินทะเล ลอดกลับลงไปอยู่ในนรกตามเดิม ยิบราอิล จึงได้ลงไปนำเอาไฟในนรกนั้นมาให้แก่อาดัม อีก แต่ไฟนั้นก็ตกลงจากมือของอาดัมกลับลง ไปอยู่ในนรกอีกตามเดิม พระผู้เป็นเจ้าจึง รับสั่งให้ยิบราอิลบอกแก่อาดัมว่าให้เอาเหล็ก และหินมาตีกันเข้าจะมีไฟเกิดขึ้น หรือให้เอาไม้ ต่อไม้สีกันเข้าให้นานความร้อนจะเกิดเป็นไฟ ขึ้นได้ อาดัมกระทำตามนั้นก็เกิดมีไฟขึ้น

สมประสงค์ อาตัมจึงบอกกับยิบราฮิลว่า ไฟซึ่งทำนนำมาครั้งก่อนนั้นข้าพเจ้าถูกต้องไม่ได้ เพราะความร้อนของมันรุนแรงนัก แต่ไฟนี้ข้าพเจ้าจับต้องได้ไม่สู้ร้อน ยิบราฮิลจึงแจ้งกับอาตัมว่าแต่ก่อนนั้นเป็นไฟนรก แต่เดี๋ยวนี้ก็เป็นอันว่าความร้อนของไฟในนรานั้นไอลความร้อนของมันดุดิตอยู่ตามไม้ หิน และเหล็ก

ต่อไปนี้อาตัมก็ได้ลองตีเหล็กทำเป็นภาชนะ โดยยิบราฮิลเป็นผู้สอนให้จนเป็นที่เข้าใจ ยิบราฮิลได้นำเอาโคตัวหนึ่งมาให้อาตัมเพื่อเป็นพาหนะลากไถ และใช้การต่าง ๆ ได้ต่อไป และยิบราฮิลก็ให้อาตัมทำไร่ปลูกข้าวสาลีและพันธุ์ฝ้ายเพื่อเป็นอาหารและใช้ปุ๋ยของมันทำด้ายพอเป็นผ้าปกปิดร่างกาย อาตัมก็ได้กระทำตามที่ยิบราฮิลสอนให้ทุกประการ ครั้นเมื่ออาตัมทำไร่เกิดผลแล้วก็เก็บเอาข้าวสาลีมาทำเป็น รูตี (ขนมปัง) สุกแล้วอาตัมก็กินทันใดนั้น ยิบราฮิลจึงได้พูดขึ้นว่า ช้าก่อนอาตัมทำนอย่าเพอร์รับประทานก่อน รอเอาไว้ให้ตะวันตกดินเสียก่อนแล้วจึงรับประทานได้พร้อมกับซีตีฮาวา ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว อาตัมกับซีตีฮาวาก็พร้อมกันรับประทานรูตี ยังมีเหลืออยู่อีกส่วนหนึ่ง ซีตีฮาวาก็ได้เก็บไว้บริโภคในเวลาอื่นต่อไป นี่แหละเป็นคุณสมบัติของผู้หญิง มีสิ่งใดแล้วก็ต้องเก็บเอาไว้ใช้ประโยชน์ในเวลาขาดแคลนในเวลาภายหลัง ดังนี้เสมอมา (ตามที่ยิบราฮิลให้อาตัมกินอาหารได้ในเวลาพระอาทิตย์ตกนั้นก็หมายความว่ากลางวันให้ถือศีล)

ในต่อมานั้นเมื่ออาตัมได้ประกอบการทำไร่เลี้ยงชีพ ร่างกายของอาตัมก็เกิดเป็นสีดำไปทั้งตัวเว้นแต่หน้า เมื่ออาตัมเห็นเช่นนั้นก็ตกใจ รู้สึกตัวว่าเกิดโรคขึ้นแก่ตัว จึงได้ถาม

ยิบราฮิลว่า ไฉนตัวของข้าพเจ้าจึงได้เกิดเป็นโรคดำขึ้น พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษประการใด หรือ ยิบราฮิลจึงบอกว่าให้ท่านถือศีลลดเสีย 3 วัน นับแต่เวลาตะวันขึ้นจนถึงตะวันตก เมื่ออาตัมได้ทำเช่นนั้น โรคดำที่มีอยู่ที่ตัวก็คลายหายหมดไป (นับแต่นั้นมาบรรดานาบีและรอซูลทั้งปวงและชาวอิสลามจึงได้ถือปฏิบัติถือศีลลดประจำเดือนทุกเดือนในวัน 13-14-15 คำนอกจากเดือนถือบวชประจำปี ถือศีลบวชประจำเดือนตามกล่าวนี้ไว้กันแต่เฉพาะผู้ที่ปฏิบัติเคร่งครัดเท่านั้น) ต่อมาอาตัมก็ได้จัดแจงตกแต่งที่อยู่ทำกินประจำอยู่ในตำบลซรรันเต็ดต่อไป ส่วนซีตีฮาวาได้คลอดบุตรออกมา 2 คน ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง ในเวลานั้นกล่าวกันว่าผู้หญิงคลอดบุตรง่ายตายอย่างที่สุด และคลอดคราวละคู่ เมื่ออาตัมและซีตีฮาวาได้เกิดบุตรถึง 20 คน คือ ชายสิบหญิงสิบแล้ว อาตัมก็กระทำการประการสมรสบุตรทั้ง 20 คนนั้น สลับคู่กัน